

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Ing. arch. M. K.**
bytem X
zastoupen JUDr. Davidem Karabcem, MPA, LL.M., advokátem
sídlem Na Stráži 1306/5, Praha 8

proti

žalované: **Česká komora architektů**
sídlem Josefská 34/6, Malá Strana, Praha 1
zastoupena Mgr. Ing. Danielou Rybkovou, advokátkou
sídlem Jana Želivského 2385/11, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 6. 11. 2018, č. j. DR 2017-01,-03,-06/120,

takto:

- I. Rozhodnutí představenstva žalované ze dne 6. 11. 2018, č. j. DR 2017-01,-03,-06/120 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 14 628 Kč k rukám JUDr. Davida Karabce, MPA, LL.M., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí představenstva žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozsudku stavovského soudu žalované (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 5. 2018, č. j. DR 2017-01,-03,-06/99 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „zákon o výkonu povolání autorizovaných architektů“) uloženo disciplinární opatření odejmutí autorizace, neboť tím, že při stavbě rodinného domu pana R. V. v obci B., při rekonstrukci rodinného domu manželů A. a V. B. v D. a letní kuchyně paní O. H. v obci H. nezajistil profesionální kvalitu služeb autorizovaného architekta, se závažným a opakovaným porušením § 2, § 13 odst. 1, § 17 odst. 1, § 17 odst. 1, § 20 odst. 2, § 21 a § 22 profesního a etického řádu České komory architektů (dále jen „profesní a etický řád“) dopustil závažného disciplinárního provinění, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

2. Představenstvo žalované v úvodu napadeného rozhodnutí zrekapitulovalo výrok prvostupňového rozhodnutí a obsah odvolání žalobce.
3. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce ve svém odvolání uvedl, že projekční činnost vykonává již od roku 2004 a roku 2012 se stal jednatelem společnosti KULŠTEJN s.r.o., která se kromě projektové činnosti zabývá i činností realizační. Tato společnost zrealizovala více než šest desítek projektů a téměř dvě desítky staveb, které proběhly bez jakýchkoli komplikací.
4. Dále představenstvo žalované shrnulo vyjádření žalobce k průběhu přípravy a realizace jednotlivých staveb, u nichž se měl žalobce dopustit prvostupňovým rozhodnutím mu vytýkaných porušení profesního a etického řádu.
5. Zakázka pro pana R. V. probíhala na základě smlouvy o dílo a vypracovaného projektu. Stavební povolení pro stavbu bylo vydáno s několikaměsíčním zpožděním oproti předpokládanému termínu, proto byl uzavřen dodatek smlouvy o dílo, který s ohledem na tuto skutečnost upravoval harmonogram provádění díla a s tím související platby. Realizace díla i finanční plnění probíhaly zpočátku zcela v souladu s uzavřenou smlouvou, mezi smluvními stranami probíhala pravidelná komunikace, sám žalobce se často vyskytoval na stavbě a osobně řešil s panem V. některé záležitosti. V důsledku internetové kampaně vedené paní H. pan V. podlehl mylné představě, že společnost KULŠTEJN s.r.o. není solidní a není schopna stavbu realizovat. Pan V. proto přestal plnit své finanční závazky. Ke zpoždění realizace stavby došlo mimo jiné i v důsledku opožděné realizace elektrické přípojky, která byla zajišťována obcí. Pokud je žalobci prvostupňovým rozhodnutím vytýkáno, že na stavbě nebyl k dispozici stavební deník, jedná o zcela nepravdivý závěr, a tato skutečnost nebyla v řízení před správním orgánem I. stupně prokázána ničím jiným než výpovědí pana V., která byla zjevně účelová s úmyslem poškodit žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Pro manžele A. a V. B. žalobce nejprve zpracoval projektovou dokumentaci pro stavební povolení. Následně byla uzavřena smlouva o dílo, jejímž předmětem měla být realizace stavby dle zpracované dokumentace. Pan B. opakovaně zasahoval do průběhu prací, uděloval pracovníkům na stavbě neoprávněné a zbytečné pokyny, proto mu bylo ze strany žalobce navrženo zajištění technického dozoru investora, což ovšem odmítl. Dodržování domluvených termínů a etap realizace stavby neumožnil sám pan B., když opakovaně objednával vícepráce týkající se již dokončených etap. V průběhu realizace díla nebylo ze strany manželů B. nic reklamováno, nebyly využity ani jiné nástroje dle smlouvy o dílo. Poté, kdy žalobce navrhl způsob řešení dokončení díla a vyčíslil objednané vícepráce, přestal pan B. platit cenu díla a nadto

žalobci znemožnil přístup na stavbu. Znalecký posudek zpracovaný Ing. Karpíškem, z něhož správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel, je neobjektivní, neboť v něm nejsou zohledněny provedené vícepráce ani materiál, který se nacházel na parcele, na níž byla stavba realizována.

7. S paní O. H. se žalobce dohodl na zpracování projektu a následné realizaci malé dřevostavby, která se vejde do jí stanoveného finančního limitu, a následně uzavřeli v tomto smyslu smlouvu o dílo. Již začátek realizace provázely určité spory, protože paní H. udělovala pracovníkům na stavbě pokyny bez vědomí žalobce. Následně paní H. odstoupila od smlouvy z důvodu, že nejsou dodržovány termíny, avšak před správním orgánem I. stupně jako hlavní důvod odstoupení uvedla nekvalitu provedených stavebních prací. K posunu termínu realizace stavby ovšem došlo i z toho důvodu, že paní H. trvala na umístění objektu u hranic sousedního pozemku, takže bylo nutné požádat stavební úřad o udělení výjimky umožňující realizaci stavby na takovém místě. Jelikož k odstoupení od smlouvy došlo těsně před dokončením, je zcela nesmyslný a lživý argument, že společnost KULŠTEJN s.r.o. jednala s úmyslem jí realizované stavby nedokončovat. Znalecký posudek, který si nechala paní H. zpracovat, a z něhož správní orgán I. stupně při svém rozhodování rovněž vycházel, je neobjektivní, protože vyčísluje hodnotu prakticky nové stavby, aniž by přitom zohledňoval, že stavba byla již téměř dokončena. Paní H. také vyvolala a vedla internetovou kampaň, která žalobce velmi poškozovala a vedla k dalším sporům.
8. Následně představenstvo žalované shrnulo vyjádření žalobce k jednotlivým ustanovením profesního a etického řádu (§ 2, § 13 odst. 1, § 17 odst. 1, § 17 odst. 1, § 20 odst. 2, § 21 a § 22), jejichž porušení bylo žalobci prvostupňovým rozhodnutím vytýkáno.
9. K porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že cena ve smlouvách o dílo s manželi B. a paní H. byla stanovena na základě vzájemné dohody. Tato cena nebyla podhodnocená, odpovídala reálné ceně za provedené práce, ovšem za předpokladu dodržování všech smluvních podmínek, včetně plateb ze strany objednatelů, k čemuž ovšem ne vždy docházelo. Pan B. byl při jednání o obsahu smlouvy upozorněn na možnost následného navýšení ceny, přesto se rozhodl smlouvu uzavřít, nelze tedy tvrdit, že byl žalobcem uveden v omyl. To, že při realizaci stavby dochází k určitým vícepracím, je běžná záležitost, důvody pro vícepráce byly objektivní a vznikly až v průběhu provádění stavebních prací. Dohodnutá sleva na celkové ceně díla tak nemůže být považována za porušení jakéhokoli ustanovení profesního a etického řádu. Závěr, že žalobce stavební práce prováděl nekvalitně, vychází pouze z jednoho znaleckého posudku, který si nechal zpracovat jeho objednatel až po odstoupení od smlouvy o dílo. Znalec vycházel pouze z informací poskytnutých mu objednatelem, které neodpovídaly skutečnosti. Je pravdou, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

při realizaci docházelo k prodloužení původně sjednaných termínů, to však mělo objektivní důvody (žádost o výjimku z odstupových vzdáleností, dokončení elektrické přípojky) nezávislé na činnosti žalobce a jeho společnosti KULŠTEJN s.r.o.

10. K porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že v případě realizace staveb pro manžele B. a paní H. bylo nutné provést určité vícepráce. O tom byli jednotliví objednatelé žalobcem informováni vždy ihned poté, kdy potřeba víceprací vyvstala, následně byly uzavřeny dodatky smluv. Žalobci nelze klást za vinu, že si stavby tyto vícepráce vyžádaly, ani že by o nich objednatelé nebyli řádně a včas informováni.
11. K porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že co se týče stavby pro pana V., ten podlehl internetové kampani vedené proti žalobci a jeho společnosti paní H. V prvostupňovém rozhodnutí navíc není nijak zohledněno, že se pan V. na stavbě rozhodl pro samostatné kroky bez vědomí společnosti KULŠTEJN s.r.o. Tím bylo žalobci fakticky znemožněno, aby mu poskytl doporučení ohledně dalšího postupu, případně mu zajistil náhradního zhotovitele.
12. K porušení § 2, § 21 a § 22 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že zásadně odmítá, že by své klienty uváděl v omyl a že by se jednalo o jakýsi jeho obchodní model. V rámci realizace jednotlivých staveb došlo shodou více událostí k určitým sporům s jeho klienty, tyto spory se však žalobce snažil vždy vyřešit k jejich spokojenosti. Pokud došlo z jeho strany k porušení profesního a etického řádu, takové porušení nebylo zaviněné a rozhodně nebylo natolik závažné, aby odůvodňovalo uložení nejprísnějšího disciplinárního trestu spočívajícího v odnětí autorizace.
13. Dále představenstvo žalované konstatovalo, že v závěru svého odvolání žalobce znovu poukázal na to, že úspěšně realizoval několik desítek staveb, a zásadně odmítl názor správního orgánu I. stupně, že se v žalobcově případě jednalo o obchodní model založený na nekalé praxi, kdy své klienty úmyslně uváděl v omyl ohledně podmínek realizace staveb, o nichž dopředu věděl, že je není schopen splnit. K prodloužení termínů realizace došlo kvůli vnějším událostem, které není možné vždy ovlivnit, nelze je tak klást žalobci za vinu. Žalobce dále kategoricky odmítl závěr správního orgánu I. stupně, že kampaň vedená proti němu paní H. je pochopitelná. Tato kampaň měla velmi negativní následky a pro společnost KULŠTEJN s.r.o. byla téměř likvidační. Kampaně podobného typu přitom mohou mít značně negativní důsledky i v případě, jsou-li vedeny proti nevinné osobě. Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně se při zhodnocení věci spokojil pouze s výpověďmi jeho bývalých klientů, které nijak neprovéřoval, naopak tvrzení žalobce nebral v úvahu a řádně se s nimi nevypořádal. Pokud by přes vše, co žalobce v odvolání uvedl, představenstvo žalované shledalo, že žalobce profesně pochybil, uložení nejprísnějšího možného opatření je zcela nepřiměřené, neboť se jedná o sporné skutečnosti, které nebyly prokázány a které jsou dosud předmětem probíhajícího soudního řízení.
14. Následně se představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí zabývalo jednotlivými pochybeními, kterých se měl žalobce dle prvostupňového rozhodnutí dopustit a námitkami žalobce, jimiž tyto závěry prvostupňového rozhodnutí zpochybňoval.
15. V případě rodinného domu pana R. V. v obci B. se žalobce měl dopustit těchto porušení profesního a etického řádu následujícím jednáním.
16. Žalobce se měl dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že přílohou vystavovaných faktur nebyly soupisy provedených prací a dodaných materiálů. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože povinnost přikládat k fakturám soupis provedených prací a dodaných materiálů byla jednoznačně stanovena v článku 4 odst. 5 smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a panem V. a faktury, které jsou součástí správního spisu, tyto přílohy neobsahují.

17. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že kontrolní dny na stavbě nebyly prováděny ve stanovené četnosti dle uzavřené smlouvy. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože povinnost konat kontrolní dny pravidelně každých 14 dní vyplývá z čl. 8 odst. 2 uzavřené smlouvy o dílo a ze stavebního deníku je přitom patrné, že reálně kontrolní dny probíhaly pouze zhruba jednou za dva měsíce.
18. Žalobce se měl dopustit porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že dodatek smlouvy o dílo prodlužující termíny plnění byl uzavřen opožděně. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, neboť žalobci muselo být zcela jasné, že termín předání stavby rodinného domu, stanovený na 30. 9. 2016 není možné splnit, jestliže žádost o vydání společného rozhodnutí (o umístění stavby a stavebního povolení) podal žalobce teprve dne 5. 9. 2016 a příslušné rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 9. 2016. Pokud za této situace byl dodatek smlouvy uzavřen až dne 23. 9. 2016, jedná se o zřetelné porušení povinnosti žalobce.
19. Žalobce se měl dopustit porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu tím, že byl v takovém prodlení, že bylo zřejmé, že není schopen zakázku dokončit, avšak neinformoval o tom klienta. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce ve svém odvolání uvádí, že pan V. podlehl internetové kampani vedené paní H. Tuto argumentaci žalobce sice představenstvo žalované nepovažovalo za zcela relevantní, avšak dospělo k závěru, že v této části není prvostupňové rozhodnutí dostatečně odůvodněno, jelikož z něj není zřejmé, na základě kterých důkazů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že by žalovaný nebyl schopen zakázku dokončit.
20. Žalobce se měl dopustit porušení § 21 profesního a etického řádu tím, že sliboval nepřiměřeně krátké termíny, které poté neplnil, a nepřiměřeně nízké ceny, které poté navyšoval o neodsouhlasené vícepráce. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil, pouze se ohradil proti tvrzení, že by své klienty uváděl v omyl. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože žalobce, který sám sebe prezentuje jako osobu se značnými zkušenostmi v oblasti projektování i realizace staveb, si měl být vědom zejména nereálnosti termínů ve smlouvě o dílo, v níž bylo sjednáno na zpracování projektové dokumentace a realizaci stavby pouze 8 měsíců.
21. V případě rodinného domu manželů A. a V. B. v D. se žalobce měl dopustit těchto porušení profesního a etického řádu následujícím jednáním.
22. Žalobce se měl dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že uzavřel smlouvu o dílo na realizaci stavby, ačkoli věděl, respektive jako profesionál musel vědět, že cena není při dodržení náležité kvality a termínů reálná. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce v odvolání uvedl, že pan B. byl upozorněn, že „*existuje poměrně značné riziko, že bude cena navýšena*“, přesto se rozhodl smlouvu uzavřít, a není proto pravdou, že by byl uveden v omyl. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože v čl. 4 uzavřené smlouvy o dílo se jasně uvádí, že se cena sjednává jako maximálně přípustná, obsahuje veškeré materiály a komponenty potřebné k realizaci a dokončení díla v předepsané kvalitě a že součástí ceny jsou i práce a dodávky, které v popise díla uvedeny nejsou, ale o kterých zhotovitel vzhledem ke svým odborným znalostem a zkušenostem ví nebo má vědět. V dokumentu „*Návrh průběhu dokončení stavby*“ ze dne 25. 2. 2015 pak žalobce uvedl, že tržní cena stavby činí 5 400 000 Kč, jeho původní cenová nabídka činila 4 329 704 Kč a cena dle uzavřené smlouvy o dílo byla 3 626 000 Kč, přičemž se jedná „*o cenu bez režijních nákladů, bez rezerv a vedlejších rozpočtových nákladů*“. Z uvedeného je dle představenstva žalované zjevné, že žalobce si byl vědom nereálnosti ceny sjednané ve smlouvě o dílo.

23. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že stavební práce byly prováděny nekvalitně. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce v odvolání uvedl, že závěr o nekvalitně prováděných pracích vychází pouze ze znaleckého posudku, který byl zpracován pro manžele B. až po odstoupení od smlouvy, na základě informací poskytnutých manželi B., bez žalobce se k posudku vyjádřit. Stav díla v době zpracování posudku neodpovídal stavu, jak dílo žalobce provedl. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno. Znalecký posudek byl zpracován Ing. Jiřím Karpíškem, znalcem v oboru stavebnictví a ekonomiky, jeho závěry jsou jasné a přesvědčivé. Bylo pochopitelně právem žalobce nechat si zpracovat vlastní znalecký posudek, to ovšem neučinil.
24. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že nedodržel svůj závazek k etapizaci stavby. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože sám žalobce ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně zaznamenané v protokolu ze dne 18. 1. 2018, prohlásil, že etapizace stavby představovala hlavní předmět sporu. Etapy stavby byly přitom sjednány ve smlouvě o dílo a žalobce se tak k jejich dodržování zavázal. Pokud byl přesvědčen, že etapizace stavby není vhodná, měl na tuto skutečnost své klienty upozornit již při sjednávání smlouvy a takovou smlouvu neuzavřít.
25. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že manželům B. coby stavebníkům nebyl umožněn přístup ke stavebnímu deníku. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno. Žalobce sice v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně uváděl, že stavební deník byl veden, avšak žádný stavební deník, ať již v klasické papírové podobě nebo v digitální verzi, v řízení nepředložil.
26. Žalobce se měl dopustit porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že prováděl vícepráce navyšující cenu díla bez sjednaného dodatku smlouvy či alespoň písemného odsouhlasení. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce v odvolání uvedl, že písemné dodatky smlouvy sice byly uzavřeny později, jednalo se však již jen o písemné potvrzení dříve ústně uzavřené dohody. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, jelikož v čl. 16 odst. 7 uzavřené smlouvy o dílo je jasně uvedeno, že změny a dodatky smlouvy lze činit pouze písemně. K ústní dohodě, i kdyby k ní mezi stranami skutečně došlo, což v daném případě není zřejmé, tak nelze přihlížet. Je povinností žalobce uzavřenou smlouvu dodržovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. Žalobce se měl dopustit porušení § 21 profesního a etického řádu tím, že sliboval nepřiměřeně krátké termíny, které poté neplnil, a nepřiměřeně nízké ceny, které poté navyšoval o neodsouhlasené vícepráce. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil, pouze se ohradil proti tomu, že by své klienty uváděl v omyl. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, neboť si musel být vědom nereálnosti ceny sjednané ve smlouvě o dílo, avšak přesto takovou smlouvu uzavřel a následně sjednanou cenu navyšoval o řádně neodsouhlasené vícepráce.
28. V případě zahradního pavilónu (v prvostupňovém rozhodnutí označen jako letní kuchyně) paní O. H. v obci H. se žalobce měl dopustit těchto porušení profesního a etického řádu následujícím jednáním.
29. Žalobce se měl dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že uzavřel smlouvu o dílo na realizaci stavby, ačkoli věděl, respektive jako profesionál musel vědět, že cena není při dodržení náležité kvality a termínů reálná. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce v odvolání uvedl, že cena ve smlouvě o dílo odpovídala, reálné ceně za provedené práce v případě, kdy by byly dodrženy veškeré podmínky ve smlouvě, k čemuž nedošlo. Důvody vzniku víceprací spočívaly v objektivních okolnostech, které nastaly v průběhu realizace díla. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, jelikož v čl. 4 uzavřená smlouvy o dílo je jasné uvedeno, že cena obsahuje veškeré materiály a komponenty potřebné k realizaci a dokončení díla v předepsané kvalitě, zhotovitel může požadovat zvýšení pouze v případě, objeví-li se potřeba činností nezahrnutých do položkového rozpočtu, které nebyly předvídatelné v době uzavření smlouvy. Následně však právní zástupce žalobce Mgr. N. ve svém dopise ze dne 9. 9. 2016 argumentoval tak, že sjednaná cena byla „výrazně diskontní, dá se říci podnákladová“, z čehož je dle představenstva žalované zjevné, že si žalobce byl vědom nereálnosti ceny díla sjednané ve smlouvě.
30. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že stavební práce byly prováděny nekvalitně. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce v odvolání namítl, že závěr o nekvalitně prováděných pracích vychází pouze ze znaleckého posudku, který byl zpracován pro paní H. až po odstoupení od smlouvy, na základě informací poskytnutých paní H., bez možnosti žalobce se k posudku vyjádřit, stav díla v době zpracování posudku neodpovídal stavu, jak dílo žalobce provedl. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože znalecký posudek byl zpracován Ing. Jiřím Žáčkem, znalcem v oboru stavebnictví a jeho závěry jsou jasné a přesvědčivé. Bylo pochopitelně právem žalobce nechat si zpracovat vlastní znalecký posudek, to ovšem neučinil.
31. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že přílohou vystavovaných faktur nebyly soupisy provedených prací a dodaných materiálů. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, protože povinnost přikládat k fakturám soupis provedených prací a dodaných materiálů je jednoznačně stanovena v čl. 4. odst. 5 smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a paní H. a faktury, které jsou součástí správního spisu, takové přílohy neobsahují.
32. Dále se měl žalobce dopustit porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že paní H. coby stavebníkovi nebyl umožněn přístup ke stavebnímu deníku. Podle představenstva Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno. Z emailové korespondence, která je součástí správního spisu, je zjevné, že paní H. opakovaně u žalobce prostřednictvím emailových zpráv ze dne 20. 5. 2016, 27. 5. 2016, 8. 7. 2016 a 11. 7. 2016 urgovala nahlížení do stavebního deníku, ovšem bez jakékoli reakce ze strany žalobce.

33. Žalobce se měl dopustit porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že prováděl vícepráce navyšující cenu díla bez sjednaného dodatku smlouvy či alespoň písemného odsouhlasení. Představenstvo žalované konstatovalo, že žalobce v odvolání uvedl, že písemné dodatky smlouvy sice byly uzavřeny později, jednalo se však již jen o písemné potvrzení dříve ústně uzavřené dohody. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, neboť ačkoli ke změnám a vícepracím docházelo, žádný písemný dodatek smlouvy o dílo uzavřen nebyl.
34. Žalobce se měl dopustit porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu tím, že byl v takovém prodlení, že bylo zřejmé, že není schopen zakázku dokončit, avšak neinformoval o tom klienta. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované nicméně dospělo k závěru, že v této části není prvostupňové rozhodnutí dostatečně odůvodněno, jelikož z něj není zřejmé, na základě kterých důkazů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že by žalovaný nebyl schopen zakázku dokončit.
35. Žalobce se měl dopustit porušení § 21 profesního a etického řádu tím, že sliboval nepřiměřeně krátké termíny, které poté neplnil, a nepřiměřeně nízké ceny, které poté navyšoval o neodsouhlasené vícepráce. Podle představenstva žalované se žalobce k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjádřil, pouze se ohradil proti tomu, že by své klienty uváděl v omyl. Představenstvo žalované dospělo k závěru, že porušení tohoto ustanovení bylo žalobci prokázáno, neboť si musel být vědom nereálnosti ceny sjednané ve smlouvě o dílo, avšak přesto takovou smlouvu uzavřel a následně sjednanou cenu navyšoval o řádně neodsouhlasené vícepráce.
36. V závěru napadeného rozhodnutí pak představenstvo žalované uvedlo, že se žalovaný dopustil porušení § 13 odst. 1, § 17 odst. 1 a § 21 profesního a etického řádu, a proto se dále zabývalo otázkou, zda disciplinární opatření zvolené správním orgánem I. stupně není příliš přísné. Představenstvo žalované vzalo v úvahu zejména skutečnost, že se jednalo o opakované porušení uvedených ustanovení profesního a etického řádu, a svým jednáním žalobce jednotlivé klienty poškodil. Dále představenstvo žalované uvedlo, že považuje za zcela přiléhavou argumentaci správního orgánu I. stupně obsaženou v čl. VII odst. 2 a 3 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a s volbou nejprísnejšího disciplinárního opatření se proto ztotožňuje.

III. Žaloba

37. Žalobce v podané žalobě namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné a přesvědčivé odůvodnění. Podle žalobce v napadeném rozhodnutí zejména absentují konkrétní důvody, na základě kterých představenstvo žalované uložilo žalobci nejprísnejší disciplinární opatření v podobě odejmutí autorizace. V tomto směru podle žalobce totiž nemůže obstát pouhý odkaz na čl. VII prvostupňového rozhodnutí uvedený v napadeném rozhodnutí.
Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

38. Dále žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se představenstvo žalované vypořádalo s četnými návrhy a námitkami žalobce, obsaženými jak v žalobcově odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v protokolech z jednání před správním orgánem I. stupně. Takový postup představenstva žalované považuje žalobce za nezákonný a zasahující do jeho práva na spravedlivý proces.
39. Dále žalobce v podané žalobě uplatnil k jednotlivým porušením profesního a etického řádu, kterými se zabývalo představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí, konkrétní námitky týkající se vad napadeného rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení žalobce v podané žalobě označil celou řadu důkazů, které k podané žalobě z velké části přiložil s tím, že zbývající dosud nepředložené důkazy doplní samostatným podáním.
40. V případě rodinného domu pana R. V. v obci B. žalobce uplatnil tyto námitky.
41. Co se týče porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, žalobce připustil, že přílohou vystavovaných faktur nebyly soupisy provedených prací, avšak ve smlouvě o dílo ze dne 26. 1. 2016, č RA101_1205d01 byl na základě uzavřeného dodatku mezi stranami sjednán platební kalendář, který obsahoval datum splatnosti, výši splátky a rozpracovanost díla, při které je možné fakturu vystavit. Nebylo tak možné vystavit fakturu bez prokazatelné prostavenosti, rovněž tak nebylo možné fakturu vystavit bez souhlasu objednatele. Tyto soupisy navíc objednatel díla po žalobci nikdy nevyžadoval. Tyto skutečnosti podle žalobce významně zmírňují dopady porušení uvedeného ustanovení, tato skutečnost však v napadeném rozhodnutí není nikterak zohledněna. Žalobci rovněž není jasné, z jakého důvodu bylo jeho jednání podřazeno právě pod § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, když nepřiložení soupisu prací nemůže být důkazem vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb.
42. Dále žalobce uvedl, že již v rámci disciplinárního řízení uváděl, že kontrolní dny na stavbě probíhaly nad rámec sjednaných termínů. Kontrola stavby probíhala ze strany objednatele na denní bázi, kdy zástupce objednatele, pracující nedaleko stavby, denně a mnohdy po převážnou část pracovní doby, byl v živé diskuzi s pracovníky žalobce, od kterých si nechal vysvětlovat jednotlivé postupy prováděných prací. Objednatel sám byl často zaneprázdněný a sám se v předpokládaných termínech na stavbu nedostavoval, naopak jej žalobce opakovaně namísto kontrolních dnů na stavbě musel navštívit v jeho pražské kanceláři.
43. Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že správní orgány v těchto případech nesprávně vyhodnotily skutkový stav a nezákonně aplikovaly příslušný právní předpis.
44. K porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že muselo být žalobci jasné, že termín předání díla stanovený na 30. 9. 2016 není možné splnit. Dne 23. 9. 2016 totiž žalobce a objednatel pan V. uzavřeli po vzájemné dohodě dodatek smlouvy o dílo, který upravoval termín dokončení stavby tak, že *„konečný termín dokončení stavby je stanoven ve lhůtě 6 měsíců od nabytí právní moci stavebního povolení.“* Rozhodnutí o povolení stavby bylo stavebním úřadem vydáno dne 27. 9. 2016, přičemž k tomuto posunu došlo z důvodu prodlení na straně úřadu. Podle dodatku uzavřeného dne 23. 9. 2016 mělo být dílo dokončeno přibližně do poloviny dubna 2017, nikoliv do 30. 9. 2016, jak bylo ujednáno dle předchozího znění smlouvy. Z toho důvodu je žalobce přesvědčen, že správní orgány vyvodily z provedených důkazů nesprávné závěry a nesouhlasí proto s tím, aby mu uvedené jednání bylo kladeno za vinu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

45. K porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že se ztotožňuje s názorem představenstva žalované, že prvostupňové rozhodnutí není v této části dostatečně odůvodněno.
46. K porušení § 21 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že podle jeho názoru nebyla nepřiměřenost krátkých termínů v řízení prokázána. U jiné, rozsahem poloviční zakázky, žalobce plnil termíny tak, že stavba zahájena v dubnu byla v červenci téhož roku k nastěhování. Délka realizace svým rozsahem poloviční stavby tak trvala 3,5 měsíce. Z toho lze usuzovat, že dvojnásobně velkou stavbu by byl žalobce schopen zhotovit za 7 měsíců. Jednalo se o jednoduchou dřevostavbu a kompletní stavba celého domu tak může trvat jen pár týdnů, namísto několika měsíců, jako tomu je u tradičních zděných staveb. Pouhé konstatování správních orgánů o nereálnosti termínů ve smlouvě představujících 8 měsíců na zpracování projektové dokumentace a realizace stavby, tudíž nemůže bez dalšího obstát. Rovněž v případě ceny díla nebylo podle názoru žalobce správními orgány prokázáno, že by nebyl schopen stavbu za uvedenou cenu realizovat a dokončit.
47. V této souvislosti žalobce namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou část stavovské slibu měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, a proto je i z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
48. V případě rodinného domu manželů A. a V. B. v D. žalobce uplatnil tyto námitky.
49. K porušením § 13 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že bylo zpracováno přibližně sedm verzí rozpočtu stavby s tím, že objednatelé zvolili nejprve cílovou částku, a pak se modelovalo, které části se do takto stanovené ceny ještě „vejdou“, a které nikoliv. V jednotlivých verzích rozpočtu bylo uvedeno, na kterých položkách lze ušetřit a které položky si budou objednatelé dodávat sami (dřevěné podlahy, krb, finální povrchy, koncové prvky apod..) Tyto položky tvořily podstatnou část rozpočtu a nebyly v ceně díla zahrnuty. Dílo tak mohlo po dokončení být schopno užívání, ale chyběly by např. finální dokončené povrchy, které mají funkci zejména estetickou. Jednalo se tedy spíše o stavbu k dokončení, kdy slovním popisem v příloze smlouvy bylo přesně popsáno, jaký rozsah díla bude dodán. Aby žalobce předešel případné chybě v rozpočtu, nechal cenu díla spočítat profesionálním najatým rozpočtářem, panem Romanem Štípkem, který v položkách přesně specifikoval rozsah díla a jeho cenu.
50. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že pochybení žalobce je dovozováno z rozdílnosti cen, uvedených v dokumentu, označeném jako „Návrh průběhu dokončení stavby“. Avšak zde uvedená cena díla ve výši 3 626 000 Kč představuje, jak je zde uvedeno, cenu „bez režijních nákladů, bez rezerv a vedlejších nákladů“. Je tedy zřejmé, že uvedená cena nemohla být konečná a žalobci tak není jasné, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru, že žalobce si byl vědom nereálnosti ceny sjednané v příslušné smlouvě o dílo. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí v této části za nedostatečně odůvodněné a tedy nepřezkoumatelné.
51. Dále žalobce uvedl, že v případě závěru o nekvalitně provedených stavebních pracích vycházely správní orgány ze znaleckého posudku, předloženého manželou B. Žalobce je však toho názoru, že stavební práce nebyly v žádném případě provedeny nekvalitně. Účelem znaleckého posudku bylo kromě toho zhodnotit cenu realizovaného díla, nikoliv kvalitu jeho provedení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že představenstvo žalované považovalo závěry znaleckého posudku za jasné a přesvědčivé. Znalecký posudek byl však zpracován soudním znalcem Ing. Jiřím Karpíškem, znalcem z oboru ekonomiky staveb a nikoliv z oboru technologie staveb a kvality provádění staveb. Z Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tohoto důvodu nelze jeho závěry, týkající se kvality provedených prací, považovat za relevantní. Po vyhotovení znaleckého posudku navíc žalobce pro objednatele zhotovil kompletní střechu, jejíž náklady nebyly ze strany objednatelů do dnešního dne zaplacený, a znalecký posudek tuto část díla tudíž vůbec nezohledňuje.

52. Revizní znalecký posudek, jak uvádí v napadeném rozhodnutí představenstvo žalované, si přitom žalobce nemohl nechat zpracovat, neboť objednatelé ještě v době trvajícího smluvního vztahu stavbu uzamkli a nechali hlídat bezpečnostní agenturou. Když se žalobcem přizvaný soudní znalec společně s pracovníky žalobce dostavili na místo provádění díla, přijela ostraha a následně byl objednateli nahlášen pokus o vniknutí do stavby, kterou měl v té době realizovat žalobce. Žalobce je proto přesvědčen, že představenstvo žalované nevzalo jeho námitky v potaz a nikterak se s nimi nevypořádalo a z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné.
53. Dále žalobce uvedl, že etapizace stavby byla slovním přepisem položkového rozpočtu stavby a byla zpracována na žádost samotných objednatelů. Není pravdou, že se žalobce k uvedenému bodu nevyjádřil, když v rámci disciplinárního řízení uvedl, že etapy stavby nebyly dodržovány z důvodů na straně objednatelů, kteří například dokončení etapy hrubých rozvodů elektroinstalace a dokončené etapy omítek vznášeli požadavky na nová umístění zásuvek, které se do již hotových rozvodů pod omítkami velmi nákladně přidávaly. Žalobci rovněž není jasné, z jakého důvodu bylo jeho jednání podřazeno právě pod § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, když nepřiložení soupisu prací nemůže být důkazem vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb, když případné nedodržení závazku nemůže být důkazem, vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí podle názoru žalobce nepřezkoumatelné.
54. Dále žalobce uvedl, že pokud na stavbě nebyl veden stavební deník v klasické papírové podobě, byl veden v elektronické verzi a je zachycen prostřednictvím emailové komunikace, kterou žalobce s objednateli vedl. Těchto emailů žalobce eviduje a archivuje více než 250, což je vzhledem k době trvání výstavby dostatečný počet. Takto bohatý online popis průběhu stavby je spíše nadstandardem, nežli pochybením a zanedbáním povinnosti žalobce. Tuto skutečnost žalobce opakovaně uváděl v disciplinárním řízení, aniž by k ní bylo jakkoliv přihlédnuto. Žalobce tak má za to, že i kdyby bylo v jeho případě prokázáno porušení výše uvedené povinnosti, faktem zůstává, že objednatelé informace o průběhu výstavby reálně měli a tato skutečnost nepochybně zmírňuje dopady tvrzeného porušení a měla být promítnuta do závěrečné volby disciplinárního opatření, což se nestalo.
55. K porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že všechny prováděné vícepráce byly realizovány vždy na přání samotných objednatelů. K objednání docházelo při pravidelných kontrolních dnech, kdy byla připravena cenová nabídka a ta pak byla objednateli ústně odsouhlasena. Písemné dodatky ke smlouvě o dílo byly sice uzavírány později, avšak to není v rozporu s povinnostmi žalobce vyplývajícími mu z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu. Toto ustanovení totiž nevyžaduje, aby byly smluvní podmínky sjednávány v písemné formě. Z tohoto důvodu proto napadené rozhodnutí podle žalobce trpí vadou.
56. K porušení § 21 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že představenstvo žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že toto jednání žalobce má za prokázané, neboť žalobce se k tomuto pochybení nevyjádřil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Takové hodnocení důkazů považuje žalobce za zcela nepřipustné. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Představenstvo žalované vůbec nevzalo v potaz, že se k vytýkanému porušení profesního a etického řádu žalobce vyjádřil v rámci svých obsáhlých výsledků v řízení před správním orgánem I. stupně. Takový postup podle žalobce odporuje základním principům při provádění dokazování, a je proto nezákonný.

57. V této souvislosti žalobce namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou část stavovského slibu měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, a proto je i z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
58. V případě zahradního pavilónu paní O. H. v obci H. žalobce uplatnil tyto námitky.
59. K porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že z provedeného dokazování podle jeho názoru nevyplývá, že by nebyl schopen předmětnou stavbu za uvedenou cenu realizovat a dokončit. Prokázání nereálnosti ceny správní orgány opřely o písemné sdělení zástupce žalobce, Mgr. N., který uvedl, že uvedená cena je „výrazně diskontní či podnákladová“, což podle názoru představenstva žalované dokládá vědomost žalobce o nereálnosti sjednané ceny za dílo. Žalobce je proto toho názoru, že představenstvo žalované vyvodilo z provedených důkazů nesprávné právní závěry a napadené rozhodnutí tak trpí vadou.
60. Dále žalobce uvedl, že závěr o nekvalitně provedených stavebních pracích učinily správní orgány na základě znaleckého posudku předloženého objednatelkou. Žalobce je však toho názoru, že stavební práce nebyly v žádném případě zpracovány nekvalitně a již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že stav díla v době zpracování posudku neodpovídal stavu, ve kterém jej žalobce provedl. S uvedenou námitkou žalobce se představenstvo žalované vypořádalo pouhým paušálním a ničím nezduodněným konstatováním, že závěry posudku jsou jasné a přesvědčivé. Takové zdůvodnění je však zcela nedostatečné. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí podle názoru žalobce nepřezkoumatelné.
61. Dále žalobce připustil, že přílohou vystavovaných faktur nebyly soupisy provedených prací, ale rovněž v tomto případě byl ve smlouvě mezi stranami sjednán platební kalendář, který popisoval termín, výši splátky a rozpracovanost díla, při které je možné vystavit fakturu. To podle názoru žalobce významně zmírňuje dopady povinnosti žalobce uvedené v § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu, tuto skutečnost však představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí nikterak nezohlednilo, což činí napadené rozhodnutí v této části nezákonným.
62. Žalobci rovněž není jasné, z jakého důvodu bylo jeho jednání podřazeno právě pod § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, když nepřiložení soupisu prací nemůže být důkazem vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb.
63. Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že správní orgány v těchto případech nesprávně vyhodnotily skutkový stav a nezákonně aplikovaly příslušný právní předpis.
64. Dále žalobce uvedl, že pokud jde o neumožnění přístupu ke stavebnímu deníku, žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně uvedl, že stavební deník byl žalobci neoprávněně odcizen třetí osobou, která vydání deníku podmínila zaplacením určité finanční částky ze strany žalobce. Tato skutečnost byla žalobcem tvrzena v rámci disciplinárního řízení, avšak představenstvo žalované se s touto argumentací žádným způsobem nevypořádalo, což činí napadené rozhodnutí vadným. Skutečnost, že předložení stavebního deníku bylo žalobci znemožněno okolnostmi, nemajícími původ v jeho sféře, nemůže být navíc

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přičítána k tíži žalobce a správní orgány měly k této skutečnosti při výměře disciplinárního opatření přihlédnout, což se nestalo.

65. K porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že písemné dodatky ke smlouvě o dílo byly sice uzavírány později, avšak to není v rozporu s povinnostmi žalobce vyplývajícími mu z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu. Toto ustanovení totiž nevyžaduje, aby byly smluvní podmínky sjednávány v písemné formě. Z tohoto důvodu proto napadené rozhodnutí podle žalobce trpí vadou.
66. K porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu žalobce znovu uvedl, že se ztotožňuje s názorem představenstva žalované, že prvostupňové rozhodnutí není v této části dostatečně odůvodněno.
67. K porušení § 21 profesního a etického řádu žalobce uvedl, že podle jeho názoru nebyla nepřiměřenost krátkých termínů ani sjednané ceny v řízení prokázána.
68. V této souvislosti žalobce namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou část stavovského slibu měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, a proto je i z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
69. Žalobce dále ve vztahu ke všem mu napadeným rozhodnutím vytýkaným porušením profesního a etického řádu namítl, že představenstvo žalované v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního a smírčího řádu České komory architektů (dále jen „disciplinární řád“) nepřistupovalo se stejnou pečlivostí k žalobcem tvrzeným skutečnostem a bezdůvodně favorizovalo tvrzení a důkazy předložené jednotlivými žalobcovými klienty. Žalobce v řízení

opakovaně uváděl námitky směřující proti znaleckým posudkům, předloženým paní H. a manželi B. Představenstvo žalované se však s uvedenými námitkami žalobce ohledně odlišného stavu díla v době zpracování znaleckého posudku předloženého manželi B., a tendenčností vypracování znaleckého posudku vycházejícího pouze z tvrzení paní H., nikterak nevypořádalo a pouze konstatovalo, že v takovém případě si žalobce mohl nechat vypracovat vlastní znalecký posudek. Takový postup je podle žalobce v rozporu s uvedeným ustanovením disciplinárního řádu a obecně platným principem rovného zacházení.

70. Dále žalobce namítal, že v souvislosti s uloženým disciplinárním opatřením považuje za protiprávní postup představenstva žalované, které nereflektovalo princip vzestupného uplatňování sankcí podle jejich charakteru a závažnosti a uložilo žalobci nejprísnější z disciplinárních opatření, aniž by podrobněji zdůvodnilo, z jakého důvodu nedalo přednost mírnějšímu postihu, který mohl stejně dobře naplnit účel řízení vedeného se žalobcem.
71. Dále žalovaný namítal, že v řízení nebyla při ukládání disciplinárního opatření zohledněna veškerá kritéria, která jsou stanovena v § 47 odst. 1 disciplinárního řádu, neboť nebylo přihlédnuto k jeho osobě, poměrům a míře jeho zavinění.
72. V odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí pak podle žalobce rovněž absentuje odkaz na jiná pravomocná rozhodnutí v obdobných skutkových věcech, ze kterých by bylo zjevné, že orgány žalované postupují ve skutkově obdobných věcech obdobně, nejedná se tak v žalobcově případě o jejich libovůli.
73. V této souvislosti poukázal žalobce na dvě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2015, sp. zn. DR 2015-09 a ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. DR 2015-15, týkajících se Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podle jeho názoru skutkově obdobných případů, v nichž bylo disciplinárně obviněným osobám uloženo disciplinární opatření v podobě pozastavení autorizace na dobu jednoho roku.

74. S ohledem na tato rozhodnutí a podobnost projednávaných věcí s věcí žalobce, je žalobce přesvědčen, že mu bylo správními orgány uloženo nepřiměřeně přísné disciplinární opatření.

IV. Vyjádření žalované a další podání žalovaného

75. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. V úvodu svého vyjádření žalovaná uvedla, že představenstvo žalované přezkoumalo prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž vzalo v úvahu argumenty žalobce, které uplatnil v podaném odvolání. Představenstvo žalované dospělo tak k závěru, že některé dílčí závěry správního orgánu I. stupně nejsou dostatečně odůvodněné, respektive prokázané, což v napadeném rozhodnutí uvedlo. Tyto dva dílčí nedostatky nicméně neměly vliv na celkové posouzení věci, neboť ve zbývajících částech bylo prvostupňové rozhodnutí přesvědčivé a disciplinární provinění žalobce bylo prokázáno nade vší pochybnost. Namítá-li žalobce, že představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí ohledně volby disciplinárního opatření pouze odkázalo na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, žalovaná je přesvědčena, že takový postup je možný a nepředstavuje zásah do práv žalobce ani nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
76. Dále se žalovaná vyjádřila k námitkám žalobce směřujícím vůči jednotlivým porušením profesního a etického řádu.
77. K námitkám týkajícím se jednání žalobce v případě rodinného domu pana R. V. v obci B. se žalovaná vyjádřila takto.
78. Co se týče porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, žalovaná uvedla, že žalobce nepopřel, že jím vystavované faktury přílohy v podobě soupisů provedených prací a dodaných materiálů neobsahovaly. Žalobce v žalobě odkazuje na podepsaný dodatek smlouvy obsahující platební kalendář a tvrdí, že objednatel po žalobci chybějící soupisy provedených prací nikdy nevyžadoval. Tento argument žalobce v přechodném řízení neuplatnil a když byl správním orgánem I. stupně na dodatek smlouvy dotazován, uvedl, že má za to, že by podepsaný dodatek dohledal, následně tak i učinil, nicméně nepředestřel žádné tvrzení, které z existence dodatku dovozuje. Podle názoru žalované však ani podpis dodatku nezbavoval žalobce povinnosti přikládat soupisy prací k fakturám, protože dodatek pouze podrobněji specifikuje, v jakých časových úsecích je žalobce oprávněn vystavovat faktury, nemění však obsah uzavřené smlouvy o dílo v části týkající se povinných příloh k těmto fakturám.
79. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že uvedené jednání bylo správně podřazeno pod § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu, neboť v něm uvedený pojem „*profesionální kvalita všech služeb poskytovaných architektem*“ je nutno vykládat ve smyslu celkové úrovně všech plnění, která architekt poskytuje klientovi v souvislosti s výkonem povolání. Mezi tyto služby tak patří veškerá plnění dílčích povinností, k nimž se architekt klientovi smluvně zavázal.
80. Dále žalovaná uvedla, že je pravdou, že ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně zaznamenané v protokolu z jednání ze dne 23. 10. 2017 žalobce zmiňoval pravidelné, v podstatě každodenní, schůzky na stavbě, a že z toho důvodu nepovažoval za nutné svolávat pravidelné kontrolní dny tak, jak to bylo stanoveno ve smlouvě. K dotazu správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgánu I. stupně, zda z těch schůzek existují zápisy, žalobce uvedl, že „oficiálnější kontrolní dny“ byly zapisovány do stavebního deníku. Správní orgány tedy vycházely z toho, že kontrolní dny byly skutečně pouze ty zapsané ve stavebním deníku. Ze stavebního deníku je pak zjevné, že kontrolní dny probíhaly velmi nahodile a v žádném případě ne ve stanoveném intervalu 14 dnů. Stavební deník byl veden od 21. 7. 2016, první zápis z kontrolního dne je zaznamenán až 16. 9. 2016, další je pak evidován 28. 11. 2016, ten nicméně nemá žádný obsah ani není podepsán objednatelem a další podepsaný zápis je až z 12. 12. 2016. Standardní náležitosti kontrolního dne je přitom podle žalované provedený záznam ve stavebním deníku nebo na jiný zápis podepsaný všemi účastníky. Bez něj není možno setkání na staveništi za kontrolní den vůbec považovat.

81. Žalovaná dále uvedla, že namítá-li žalobce že se nedopustil porušení § 17 odst. 1 profesního a etického kodexu, neboť na základě dodatku ke smlouvě, který uzavřel s objednatelem, došlo k dohodě o posunu termínu realizace díla ze září 2016 na duben 2017, toto nebylo podstatou vytýkaného jednání. Žalobci bylo vytýkáno, že tento předmětný dodatek uzavřel pozdě. Původní smlouva předpokládala dokončení díla do 30. 9. 2016, avšak teprve 27. 9. 2016 bylo vydáno povolení ke stavbě. Žalobce měl na vznikající prodlení objednatele upozornit daleko dříve, což neučinil, a dodatek ke smlouvě byl podepsán až 23. 9. 2016, tedy pouze týden před původně plánovaným termínem dokončení stavby.
82. Co se týče porušení § 20 odst. 2 profesního a etického kodexu žalovaná konstatovala, že představenstvo žalované skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že prvostupňové rozhodnutí není v této části dostatečně odůvodněno. Z tohoto důvodu také k tomuto jednání žalobce při svém rozhodování nepřihlíželo.
83. Dále žalovaná uvedla, že namítá-li žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, že se dopustil porušení § 21 profesního a etického kodexu, neboť nebyla prokázána nepřiměřenost jím sjednaných termínů a ceny, jelikož jinou zakázku polovičního rozsahu byl schopen realizovat za 3,5 měsíce, z čehož dovozuje, že stavbu pro pana V. by byl schopen zrealizovat za 7 měsíců, žalobce v této námitce směšuje dvě věci. V případě této stavby se totiž nejednalo pouze o realizaci stavby, ale také o zpracování projektu. To vše žalobce sliboval provést za 8 měsíců, reálně však za těchto 8 měsíců pouze zvládl zajistit stavební povolení a žádost o vydání stavebního povolení byla podána až 5. 9. 2016, tedy více než 7 měsíců po uzavření smlouvy. Je tak zjevné, že činnosti, k nimž se žalobce zavázal (zpracování projektové dokumentace, její projednání s dotčenými orgány, zajištění stavebního povolení a realizace stavby), vyžadovaly podstatně delší dobu než ve smlouvě uvedených 8 měsících.
84. K námitkám týkajícím jednání žalobce v případě rodinného domu manželů A. a V. B. v D. se žalovaná vyjádřila takto.
85. Co se týče porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, žalovaná uvedla, že argumentuje-li žalobce tím, že bylo zpracováno více verzí rozpočtu, v nichž bylo uvedeno, v jakých částech je možné šetřit a které části si objednatelé mohou dodat sami, tím, že cena díla byla stanovena rozpočtářem, a že takto cena ve výši 3 626 000 Kč byla cenou bez režijních nákladů, bez rezerv a vedlejších nákladů, a bylo tak zřejmé, že tato cena nemohla být konečná, není to z hlediska jeho odpovědnosti za vytýkané jednání podstatné. Podstatný je pouze obsah smlouvy o dílo v té podobě, v jaké byla uzavřena. Žalobcovo tvrzení, že bylo zřejmé, že uvedená cena nemohla být konečná, je v jednoznačném rozporu s uzavřenou smlouvou, kde se naopak uvádí, že cena zahrnuje veškeré náklady a sjednává se jako maximálně přípustná. Žalobce tak sám potvrzuje, že se dopustil pochybení, když ve Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

smlouvě zafixoval maximální cenu zahrnující veškeré náklady, avšak přitom počítal s tím, že tato cena bude dále navyšována.

86. Dále žalovaná uvedla, že namítá-li žalobce, že se prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí opírají o znalecký posudek zpracovaný znalcem z oboru ekonomiky staveb a z toho dovozuje, že tento znalec nebyl oprávněn se vyjadřovat ke kvalitě provedených prací, je jeho závěr ohledně oprávnění znalce nesprávný. Znalec Ing. Jiří Karpíšek je soudním znalcem jak v oboru ekonomika (ceny a odhady nemovitostí), tak v oboru stavebnictví (mimo jiné i stavby obytné) a je tak zjevné, že je způsobilý se vyjadřovat ke kvalitě zpracování díla.
87. Dále žalovaná uvedla, že namítá-li žalobce, že etapizace stavby byla zpracována na žádost objednatelů, a tvrdí-li, že jednotlivé etapy nebyly dodržovány z důvodu zásahů stěžovatelů, tyto okolnosti žalobce odpovědnosti za vytýkané jednání nezbavují. Pokud žalobce jako profesionál v oboru považoval etapizaci za nevhodnou, měl na to své klienty upozornit a smlouvu v takové podobě nepodepsat. Jestliže ji podepsal, byl povinen ji dodržovat. Stejně tak pokud požadavky objednatelů byly v rozporu se smlouvou, neměl je reflektovat, respektive měl je upozornit na případnou možnost uzavření dodatku smlouvy, který by nové požadavky zohlednil. To se ovšem nestalo, v důsledku čehož žalobce nezajistil kvalitu jím vedeného díla.
88. Dále žalovaná uvedla, že pokud žalobce tvrdí, že byt na stavbě nebyl veden stavební deník v klasické papírové podobě, stavební deník byl veden elektronicky a objednatelé tedy reálně informace o průběhu stavby měli, byl žalobce na existenci elektronického stavebního deníku, jak vyplývá z protokolu z jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 18. 1. 2018 dotazován již v disciplinárním řízení, avšak tento stavební deník nikdy nedoložil. Vedení stavebního deníku v elektronické podobě je v souladu s přílohou 16 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb možné, ovšem pouze za splnění zde uvedených požadavků, které samotná emailová komunikace nemůže splňovat.
89. Žalovaná dále uvedla, že tvrdí-li žalobce, že všechny vícepráce byly prováděny na přání objednatelů, kteří také ústně odsouhlasovali žalobcem předkládané cenové nabídky, z čehož dovozuje, že nebylo nezbytné, aby s objednateli uzavíral písemné dodatky ke smlouvě o dílo, z uzavřené smlouvy o dílo naopak jasně vyplývá, že veškeré změny a dodatky je možné činit pouze písemně. Žalobce přitom toto ustanovení zcela nepochybně porušil, což koneckonců ani nepopírá, a porušil tudíž i povinnost vyplývající mu z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu.
90. Dále žalovaná uvedla, že je nesprávné tvrzení žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v části týkající se porušení § 21 profesního a etického řádu nezákonné, protože představenstvo vzalo toto žalobcovo jednání za prokázané pouze na základě toho, že se k němu žalobce ve svém odvolání nijak nevyjádřil. Představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí totiž uvádí, že žalobce si byl vědom nereálnosti sjednané ceny, přesto za takto stanovených podmínek smlouvu uzavřel a následně cenu navyšoval o řádně neodsouhlasené vícepráce. Toto odůvodnění je dle názoru žalované dostatečné a navíc se otázkou ceny díla představenstvo žalované zabývalo již v předchozí části napadeného rozhodnutí.
91. K námitkám týkajícím jednání žalobce v případě zahradního pavilónu paní O. H. v obci H. se žalovaná vyjádřila takto.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

92. Co se týče porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, žalovaná uvedla, že tvrzení žalobce, že byl stavbu schopen zrealizovat za ve smlouvě o dílo uvedenou cenu, považuje za čistě účelová. Tehdejší zástupce žalobce ve svém vyjádření ze dne 9. 9. 2016 doslova uvedl, že „*cena sjednaná dle smlouvy o dílo byla výrazně diskontní, dá se říci podnákladová, kdy klient provedení některých prací vysloveně dotoval*“. Z uvedeného je zjevné, že žalobce uzavřel smlouvu o dílo s cenou, o níž věděl, že nepokrývá ani náklady, a tuto cenu se pak následně snažil navýšit pomocí víceprací.
93. Dále žalovaná uvedla, že žalobce sice namítá, že závěr správních orgánů o nekvalitě provedených pracích vycházel výlučně ze znaleckého posudku předloženého objednatelkou díla, přičemž stav díla v době zpracování posudku neodpovídal podle něj skutečnému stavu díla provedeného žalobcem, avšak v předchozím řízení ani v žalobě neuvedl, o jaký rozdíl mezi stavem díla v době zpracování posudku a v době provedení díla žalobcem by se mělo konkrétně jednat. Znalecký posudek obsahuje více než 60 fotografií jednotlivých dílčích vad či nedodělků, spolu s jejich podrobným slovním popisem. K odstoupení od smlouvy ze strany objednatelky přitom došlo 16. 7. 2016 a znalecký posudek je datován 5. 8. 2016. Také z toho lze dle žalovaného dovodit, že znalec posuzoval dílo ve stavu, v jakém jej žalobce provedl.
94. Dále žalovaná uvedla, že žalobce v podané žalobě nezpochybňuje, že jím vystavované faktury neobsahovaly soupis provedených prací, avšak nepovažuje to za zásadní pochybení, neboť ve smlouvě o dílo byl sjednán platební kalendář, který popisoval stav rozpracovanosti díla, při kterém je možné vystavit fakturu. Existence platebního kalendáře však nikterak nezbavila žalobce povinnosti přikládat k fakturám soupis provedených prací, neboť znění smlouvy je v tomto zcela jednoznačné.
95. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že také v tomto případě bylo uvedené jednání správně podřazeno pod § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu, neboť v něm uvedený pojem „*profesionální kvalita všech služeb poskytovaných architektem*“ je nutno vykládat ve smyslu celkové úrovně všech plnění, která architekt poskytuje klientovi v souvislosti s výkonem povolání. Mezi tyto služby tak patří veškerá plnění dílčích povinností, k nimž se architekt klientovi smluvně zavázal.
96. Dále žalovaná uvedla, že tvrzení žalobce, že stavební deník byl odcizen třetí osobou, považuje za účelové. Žalobce byl v předcházejícím řízení k této otázce důkladně dotazován, jak vyplývá z protokolu z jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 15. 2. 2018 a jeho vysvětlení nebylo příliš přesvědčivé. Žalobce krádež stavebního deníku neoznámil, nový stavební deník nezaložil a nečinil v tomto ohledu žádné kroky. Žalobce navíc objednatelce stavební deník nepředkládal ani v době, kdy jím ještě měl disponovat. Ve své výpovědi uváděl, že po něm objednatelka stavební deník nikdy nepožadovala. To ovšem není pravda, protože objednatelka nahlížení do stavebního deníku opakovaně urgovala, jak vyplývá z jejích emailových zpráv ze dne 20. 5. 2016, 27. 5. 2016, 8. 7. 2016 a 11. 7. 2016, na které žalobce nijak nereagoval.
97. Žalovaná dále uvedla, že domnívá-li se žalobce, že nebylo nezbytné, aby s objednatelkou uzavíral písemné dodatky ke smlouvě o dílo, z uzavřené smlouvy o dílo naopak jasně vyplývá, že veškeré změny a dodatky je možné činit pouze písemně. Žalobce přitom toto ustanovení zcela nepochybně porušil, což koneckonců ani nepopírá, a porušil tudíž i povinnost vyplývající mu z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu.
98. Co se týče porušení § 20 odst. 2 profesního a etického kodexu žalovaná konstatovala, že představenstvo žalované skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

prvostupňové rozhodnutí není v této části dostatečně odůvodněno. Z tohoto důvodu také k tomuto jednání žalobce při svém rozhodování nepřihlíželo.

99. K námitce žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, že se dopustil porušení § 21 profesního a etického kodexu, neboť nebyla prokázána nepřiměřenost jím sjednaných termínů a ceny, odkázala žalovaná na přechozí část svého vyjádření, v níž uvedla, že tvrzení žalobce, že byl stavbu schopen zrealizovat za ve smlouvě o dílo uvedenou cenu, považuje za čistě účelová. Tehdejší zástupce žalobce ve svém vyjádření ze dne 9. 9. 2016 doslova uvedl, že „*cena sjednaná dle smlouvy o dílo byla výrazně diskontní, dá se říci podnákladová, kdy klient provedení některých prací vysloveně dotoval*“. Z uvedeného je zjevné, že žalobce uzavřel smlouvu o dílo s cenou, o níž věděl, že nepokrývá ani náklady, cenu se pak následně snažil navýšit pomocí víceprací.
100. Žalovaná dále uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v řízení došlo k porušení § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu.
101. Žalovaná dále uvedla, že závažnost důsledků žalobce spáchaných skutků dokazována byla. Na str. 10 prvostupňového rozhodnutí jsou dle názoru žalované uvedeny zcela jasné a přesvědčivé argumenty, na jejichž základě bylo zvoleno dané disciplinární opatření. Bylo totiž třeba vzít v úvahu zejména situaci, v níž se v důsledku porušování povinností žalobce ocitli jeho klienti, kterým žalobce slíbil rychlé a finančně dostupné bydlení, namísto toho se však dočkali nedodržování termínů, navyšování ceny a nekvalitně provedeného díla.
102. Žalovaná si je vědoma toho, že se v případě žalobce jednalo o jeho první disciplinární provinění, je nicméně třeba vzít v úvahu skutečnost, že se jednalo o sloučení řízení se třemi objednateli, v nichž byla žalobci vytýkána v podstatě totožná porušení profesní etiky. V souhrnu tak dle názoru žalované jde o natolik závažný prohřešek, že volba nejprísnějšího disciplinárního opatření je zcela namístě. Žalovaná přitom nikterak nezpochybňuje, že žalobce v minulosti realizoval mnoho projektů bezproblémově. Tři projekty, které byly předmětem disciplinárního řízení, však byly provedeny natolik nekvalitně a bylo v jejich průběhu porušeno takové množství povinností, že to samo o sobě stačí k uložení zvoleného disciplinárního opatření.
103. Žalovaná dále uvedla, že nesouhlasí s argumentací žalobce v tom smyslu, že si jeho klienti potíže do značné míry způsobili svým chováním sami. Žalobce jako autorizovaný architekt a profesionál v oboru je měl již při uzavírání smluv upozornit na případná rizika jejich požadavků. Místo toho však uzavřel smlouvy s nereálnými termíny plnění a cenami a nedodržoval ani další ustanovení smluv (kontrolní dny, vedení stavebního deníku, předkládání soupisu prací).
104. K dvěma rozhodnutím správního orgánu I. stupně sp. zn. DR 2015-09 a sp. zn. DR 2015-15, na něž žalobce poukázal v podané žalobě, žalovaná uvedla, že skutkové okolnosti těchto případů nebyly totožné, a proto volba mírnějšího disciplinárního opatření byla v těchto případech správná. Ve věci vedené pod sp. zn. DR 2015-09 se jednalo pouze o jednu zakázku a jednoho klienta, míra závažnosti byla z toho důvodu nižší. Ve věci vedené pod sp. zn. DR 2015-15 lze rozdíl, který byl důvodem pro volbu disciplinárního opatření nižší přísnosti, spatřovat zejména ve formě zavinění na straně disciplinárně obviněných. Správní orgány měly v žalobcově případě za prokázané, že jednání žalobce bylo zcela úmyslné, neboť žalobce při uzavírání smluvních vztahů věděl, že sjednané podmínky plnění nebudou dodrženy. Právě v tomto spatřovaly tak vysoký stupeň společenské nebezpečnosti, že podkládaly za nevyhnutelné uložit žalobci disciplinární opatření nejvyšší míry přísnosti. Ve věci vedené pod sp. zn. DR 2015-15 správní orgán I. stupně dospěl k Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

závěru, že posuzované skutky byly ze strany disciplinárně obviněných převážně výsledkem nedbalosti, což činilo jejich jednání nepochybně méně závažným.

105. Podáním ze dne 17. 5. 2019 doplnil žalobce podanou žalobu o další důkazy. Dále se již žalobce ani žalovaná ve věci dále nevyjádřili.

V. Ústní jednání

106. Dne 21. 7. 2022 se ve věci konalo ústní jednání. Účastníci setrvali na svých stanoviscích prezentovaných již ve svých písemných podáních a ve vyjádření při jednání nad jejich rámec neuvedli nic nového.

107. Soud v rámci ústního jednání zrekapituloval podstatný obsah správního spisu.

108. Dne 30. 6. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně doručen návrh dozorčí rady žalované ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. DR 2017-01,-03,-06 na zahájení disciplinárního řízení se žalobcem. Návrh na zahájení disciplinárního řízení podala dozorčí rada žalované z toho důvodu, že na základě provedených disciplinárních zjišťování dospěla k závěru, že se žalobce jako autorizovaný architekt a zástupce zhotovitele díla společnosti KULŠTEJN s.r.o. v souvislosti s jím zajišťovanými službami architekta při dodávce stavby rodinných domů pana R. V. v obci B., Ing. A. B. a Ing. V. B. v D. a novostavby letní kuchyně paní O. H. v obci H. opakovaně a v některých případech i závažným způsobem dopustil porušení profesního a etického řádu a zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů.

Žalobce se měl podle dozorčí rady žalované dopustit následujících disciplinárních provinění:

- 1) V průběhu prací souvisejících s dodávkou všech v návrhu uvedených staveb nedostatečnou komunikací s klienty, dlouhodobým a opakovaným neplněním smluvních termínů při dodávce stavby, nedostatky při dodávce stavby a nedostatečným předáváním dokumentů opakovaně nezajistil profesionální kvalitu jimi poskytovaných služeb architekta podle § 13 odst. 1 profesního a etického řádu.
- 2) Nepředcházel vzniku rozporů s klienty včasným, správným a úplným sjednáním smluvních podmínek souvisejících s dodávkou všech v návrhu uvedených staveb podle § 17 odst. 1 profesního a etického řádu, když prováděl dodávku staveb na základě neúplně sjednané smlouvy o dílo, případně prováděl stavby bez řádných dodatků ke smlouvě.
- 3) V případě dodávky staveb rodinného domu v D. a letní kuchyně v H. jako jednatel dodavatelské společnosti nezajistil řádné vedení stavebního deníku podle § 157 odst. 1 až 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v příslušném znění a nesplnil tak povinnost autorizovaných osob dbát při výkonu své činnosti platných obecně závazných právních předpisů stanovenou v § 12 odst. 2 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů, neřídil se platnými obecně závaznými předpisy, jakož i vnitřními řády žalované a profesními předpisy a standardy, čímž hrubě porušil § 22 profesního a etického řádu.
- 4) V případě dodávky všech v návrhu uvedených staveb nesplnil požadavky stanovené v § 20 odst. 1 a 2 profesního řádu, že architekt nepřevzme zakázku, pokud není z jakýchkoliv důvodů ji schopen řádně provést a v případě, že zakázku nemůže řádně dokončit, oznámí to neprodleně klientovi a podle potřeby a možností mu doporučí, popřípadě zprostředkuje, náhradního zhotovitele z řad architektů, přičemž tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

požadavky se vztahují i na výkon činnosti autorizovaného architekta při vedení realizace jednoduché stavby.

- 5) V případě dodávky všech v návrhu uvedených staveb svým nedbalým a neprofesionálním jednáním a v rozporu s uzavřenou smlouvou své klienty opakovaně přiváděl do složité ekonomické, společenské a životní situace, čímž ve výsledku nepřispíval k šíření dobrého jména architektury a architektů v rozporu s § 2 profesního a etického řádu.

Dozorčí rada žalované v návrhu na zahájení disciplinárního řízení odůvodnila, na základě jakých jí shromážděných podkladů dospěla k závěru, že existuje důvodné podezření, že se žalobce v návrhu uvedených porušení profesního a etického řádu zákon o výkonu povolání autorizovaných architektů skutečně dopustil. V závěru návrhu dozorčí rada žalované uvedla, že v průběhu zjišťování se jí nepodařilo prokázat úmysl žalobce podvodně vylákat peníze a v určitém momentu zastavit realizované stavby, z jednání žalobce ve všech v návrhu popsanych případech však vyplývá, že nedbalým a neprofesionálním zajišťováním služeb architekta, zejména při realizaci jemu svěřených staveb, docházelo ve všech případech ke zpoždění termínů výstavby s následným zpožděním plateb zálohových faktur klientem. Tím se žalobce dostal do situace, kdy platba jednoho klienta byla využívána pro pokrytí jiných nákladů než stavby klienta, kdy docházelo k dalšímu opožďování termínů, k nespokojenosti klienta a nakonec k zastavení stavby. Tím své klienty opakovaně přiváděl do složité ekonomické, společenské a životní situace. Jednání žalobce nevykazuje žádné známky snahy svá předchozí pochybení napravit. Ve prospěch žalobce může svědčit to, že se dle svých slov nachází v situaci, kdy registruje velké množství nezaplacených pohledávek na dalších jím realizovaných stavbách.

109. Disciplinární zjišťování, na základě jejichž výsledku dozorčí rada žalované podala návrh na zahájení disciplinárního řízení, provedla dozorčí rada žalované na základě celkem tří stížností podaných na žalobce, a to stížnosti podané dne 9. 1. 2017 panem R. V. (zjišťování vedeno pod sp. zn. DR 2017-01), stížnosti podané dne 27. 1. 2017 manžely B. (zjišťování vedeno pod sp. zn. DR 2017-03) a stížnosti podané dne 7. 2. 2017 paní O. H. (zjišťování vedeno pod sp. zn. DR 2017-06).
110. Přílohou podaného návrhu na zahájení disciplinárního řízení byly podklady, které dozorčí rada žalované v rámci disciplinárních zjišťování shromáždila. Tyto podklady se staly součástí správního spisu.
111. Dne 23. 10. 2017 proběhlo první jednání před správním orgánem I. stupně, z něhož byl vyhotoven protokol č. j. DR 2017-01,-03,-06/8 z téhož dne, dne 30. 11. 2017 proběhlo první druhé jednání před správním orgánem I. stupně, z něhož byl vyhotoven protokol č. j. DR 2017-01,-03,-06/52 z téhož dne, dne 18. 1. 2018 proběhlo třetí jednání před správním orgánem I. stupně, z něhož byl vyhotoven protokol č. j. DR 2017-01,-03,-06/73 z téhož dne, dne 15. 2. 2018 proběhlo čtvrté jednání před správním orgánem I. stupně, z něhož byl vyhotoven protokol č. j. DR 2017-01,-03,-06/81 z téhož dne, dne 14. 5. 2018 proběhlo páté jednání před správním orgánem I. stupně, z něhož byl vyhotoven protokol č. j. DR 2017-01,-03,-06/95 z téhož dne. Na jednání konaném dne 30. 11. 2017 byl vyslechnut jako svědek pan R. V., na jednání konaném dne 18. 1. 2018 byl vyslechnut jako svědek pan Ing. V. B., na jednání konaném dne 15. 2. 2018 byla vyslechnuta jako svědkyně paní O. H., na jednání konaném dne 14. 5. 2018 byly provedeny listinné důkazy a vyhlášeno prvostupňové rozhodnutí. Žalobce se všech jednání osobně zúčastnil, proti obsahu jednotlivých protokolů nevzněl žádné námitky a svým podpisem vyslovil s jejich obsahem Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a s tím, že tento obsah odpovídá průběhu jednání v protokolu zachyceném souhlas. V průběhu jednotlivých jednání žalobce odpovídal na dotazy členů správního orgánu I. stupně a vyjadřoval se ke svědeckým výpovědím. Po provedeném dokazování listinnými důkazy, jejichž seznam byl žalobci dle protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/99/95 před zahájením dokazování předložen, neměl žalobce dle protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/95 žádné připomínky a nenavrhoval provedení dalších důkazů.

112. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů uloženo disciplinární opatření odejmutí autorizace, neboť tím, že při stavbě rodinného domu pana R. V. v obci B., při rekonstrukci rodinného domu manželů A. a V. B. v D. a letní kuchyně paní O. H. v obci H. nezajistil profesionální kvalitu služeb autorizovaného architekta, se dopustil závažných a opakovaných porušení § 2, § 13 odst. 1, § 17 odst. 1, § 17 odst. 1, § 20 odst. 2, § 21 a § 22 profesního a etického řádu.

Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí po rekapitulaci obsahu jednotlivých stížností, průběhu na ně navazujících disciplinárních zjišťování a obsahu návrhu dozorčí rady na zahájení disciplinárního řízení konstatoval, že při prokazování skutkového stavu vycházel z důkazů, jejichž seznam tvoří přílohu prvostupňového rozhodnutí. Dále správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí popsal na skutkový stav, který na základě provedených důkazů zjistil, a dospěl k závěru, že má za prokázané, že se žalobce dopustil

porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že

v případě rodinného domu v D. a zahradního pavilonu v obci H. se zavázal smlouvou o dílo k provedení realizace stavby za cenu, o níž věděl, nebo měl a musel jako profesionál vědět, že za předpokladu standardně kvalitního provedení prací a dodržení harmonogramu není reálná a bude muset být navýšena,

v případě rodinného domu v D. a zahradního pavilonu v obci H. prováděl stavební práce nekvalitně,

v případě rodinného domu v D. se zavázal k dodržení etapizace provádění stavby a následně tento závazek nerespektoval,

v případě rodinného domu v B. a zahradního pavilonu v H. nedodržel smluvní povinnost překládat klientům spolu s fakturami soupis provedených prací a dodaných materiálů za uplynulé období, jak se k tomu zavázal ve smlouvách o dílo,

v případě rodinného domu v D. a zahradního pavilonu v H. nebyl stavebníkem k dispozici stavební deník, přičemž neprokázal, že by jako dodavatel stavby zajistil jeho řádné vedení, čímž porušil svou povinnost zhotovitele stavby stanovenou v § 157 odst. 2 stavebního zákona,

v případě rodinného domu v B. porušoval uzavřenou smlouvu o dílo tím, že neprováděl ve stanovené četnosti 1x za 14 dní kontrolní dny na stavbě,

porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že

v případě rodinného domu v D. a zahradního pavilonu v H. prováděl na stavbě řadu víceprací, aniž by pro ně sjednal dodatky k uzavřené smlouvě o dílo nebo měl alespoň vícepráce klienty písemně odsouhlasené,

v případě rodinného domu v B. uzavřel smluvní dodatek ke smlouvě o dílo, která stanovila termín předání hotové stavby dne 30. 9. 2016 až dne 23. 9. 2016, přestože mu muselo být

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dle všech okolností zcela zřejmé, že stavbu ve stanoveném termínu nedokončí, již o několik měsíců dříve, poté co se významně prodloužila doba vydání stavebního povolení, porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu tím, že

v případě rodinného domu v B. a zahradního pavilonu v H. byl v takovém prodlení s plněním zakázek na dodávku stavby, z jehož rozsahu bylo zřejmé, že tyto zakázky nemůže řádně ve stanoveném termínu dokončit, avšak neoznámil tuto skutečnost ani v jednom případě svým klientům,

porušení § 21 profesního a etického řádu tím, že

v případě rodinného domu v D., rodinného domu v B. i zahradního pavilonu v H. uváděl své klienty v omyl, když sliboval provedení zakázek v nepřiměřeně krátkých lhůtách a za nepřiměřeně nízké ceny, stanovené termíny při dodávce staveb neplnil, prováděl bez odsouhlasení klientů vícepráce, které navyšovaly smluvní cenu, a v případě rodinného domu v B. i zahradního pavilonu v H. prováděl stavební práce nekvalitně,

porušení § 22 profesního a etického řádu tím, že výše uvedenými porušeními § 13, § 17, § 20 a § 21 profesního a etického řádu porušil vnitřní řády žalované, a

porušení § 2 profesního a etického řádu, neboť správní orgán I. stupně shledal, že výše uvedená porušení etických pravidel považuje za natolik závažná, že jím žalobce mohl narušit dobré jméno architektů, a to zejména autorizovaných architektů.

Dále se správní orgán I. stupně zabýval závažností jednání žalobce a toto jednání vyhodnotil jako mimořádně závažné, a to zejména proto, že se nejednalo o ojedinělý případ prodloužení termínu dodání stavby či nesprávného odhadu smluvní ceny, ale že se naopak jednalo o jakýsi obchodní model žalobce. Po zhodnocení okolností jednotlivých jednání, za něž byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím shledán odpovědným, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že jednání žalobce je nutno vyhodnotit jako obzvláště závažné a nebezpečné, se závažnými dopady pro jeho klienty a pro veřejný zájem na tvorbě kvalitního architektonického prostředí. Z toho důvodu zvolil správní orgán I. nejprísnejší disciplinární opatření v podobě odejmutí autorizace.

113. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž navrhl, aby představenstvo žalované prvostupňové rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, protože uložené disciplinární opatření je zřejmě nepřiměřené. V odvolání žalobce uplatnil obdobné námitky jako posléze v podané žalobě. Žalobce ohledně stavby rodinného domu v B. namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebylo prokázáno, že stavební deník nebyl v průběhu prací panu V. k dispozici, a že nebyl schopen stavbu za sjednanou cenu dokončit, či že snad uzavíral smlouvu s úmyslem stavbu nedokončit, ohledně stavby rodinného domu v D. namítal, že nedodržení etap způsobil sám pan V. B., a že znalecký posudek znalce Ing. Jiřího Karpíška je zcela neobjektivní, jelikož v něm nejsou nikterak zohledněny provedené vícepráce ani složený materiál, který se nacházel na parcele. Ohledně stavby zahradního pavilonu v H. žalobce namítal, že znalecký posudek, který si nechala zpracovat paní H. je neobjektivní, a vyčísluje hodnotu prakticky nové stavby, jako kdyby se všechny provedené a funkční části stavby měly z důvodu zjištěných vad demontovat a realizovat znovu. U obou znaleckých posudků žalobce namítal, že stav díla neodpovídal stavu, v jaké jej žalobce provedl. Dále žalobce v odvolání uplatnil námitky vůči jednotlivým porušením profesního a etického řádu, která mu byla prvostupňovým rozhodnutím vytýkána. Co se týče porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, žalobce namítal, že v případě všech staveb byla sjednána Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na základě konsenzu smlouva o dílo s výslednou cenou, která odpovídala reálné částce za provedené práce v případě, kdyby byly dodrženy veškeré podmínky ve smlouvě, zejména platby objednatelů, k tomu však ve všech případech nedocházelo, že v případě, kdy je žalobci vytýkáno, že byly stavební práce prováděny nekvalitně, se vychází pouze ze znaleckého posudku objednatele, který byl zpracován až po odstoupení od smlouvy, a že termíny na stavbách nebyly dodrženy z objektivních důvodů. Co se týče porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu, žalobce namítal, že v případě stavby pro pana B. a paní H., kde bylo nutno provádět některé vícepráce, které vyplynuly v průběhu stavby, byly vícepráce vždy s dotýcnými konzultovány a provedené změny byly vždy později zachyceny v písemných dodatcích k uzavřeným smlouvám. Co se týče porušení § 20 odst. 2 profesního a etického řádu žalobce namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo nijak zohledněno, že se klienti na stavbě rozhodli pro další samostatné kroky bez vědomí žalobce, čímž byly veškeré následující kroky ze strany žalobce v podobě doporučení, případně zprostředkování náhradního zhotovitele znemožněny. Co se týče porušení § 21, § 22 a § 2 profesního a etického řádu žalobce shodně uvedl, že zcela odmítá, že by své klienty uváděl v omyl a tím spíše, že by se jednalo o určitý obchodní model a poukázal na to, že má za sebou mnoho úspěšných projektů, jak již uvedl v úvodu podaného odvolání. V závěru podaného odvolání žalobce uvedl, že se správní orgán I. stupně ve svých závěrech spokojil pouze s výpověďmi objednatelů, které nijak dále neprověřoval a naopak bez jakéhokoliv důvodu veškerá tvrzení žalobce nebral téměř vůbec v potaz a řádně se s nimi nevypořádal.

114. Napadeným rozhodnutím představenstvo žalované odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo.
115. Soud konstatoval, že žalobce v podané žalobě a ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2019 navrhl provedení důkazů svědeckým výsledkem P. N., instruktážním videem o stavbě domu za 24 dní dostupným na <<https://www.youtube.com/watch?v=HGZwnqS2LYM>>, ceníky společností z oboru modulových dřevostaveb dostupnými na <<https://www.mobilnidomy-kolin.cz/>>, svědeckým výsledkem R. Š., zápisem o předání a převzetí stavebních prací ze dne 13. 3. 2015, svědeckým výsledkem I. R., V. S., Ing. P. L., Ing. L. K., L. K., Mgr. L. P., rozsudky správního orgánu I. stupně sp. zn. DR 2015-09 a sp. zn. DR 2015-15, návrhem průběhu dokončení stavby ze dne 25. 2. 2015, cenovou nabídkou na rekonstrukci RD D. manželů B., návrhy smlouvy o dílo ze dne 30. 6. 2014, 9. 7. 2014, 1. 8. 2014, č. RA81_0714, emailem žalobce ze dne 28. 6. 2014, cenovými nabídkami na stavební práce pro rekonstrukci RD D., položkovými rozpočty a harmonogramem na stavbu RD manželů B., emailovou komunikací ze dne 30. 7. 2014 a 31. 7. 2014, přehledem víceprací a doobjednávek označeným jako RA81-RD D., emailovou komunikací se zaznamenaným průběhem stavby a požadavky manželů B., seznamem a ukázkami žalobcem úspěšně realizovaných projektů a referencemi klientů žalobce. Tyto důkazy soud neprovedl, protože veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci soud zjistil z obsahu správního spisu a provedení důkazů navržených žalobcem by proto bylo nadbytečné.
116. Soud dále konstatoval, že neprováděl žalobcem rovněž v podané žalobě navržené důkazy dodatkem smlouvy o dílo ze dne 23. 9. 2016, č. RA101_1205d01, dodatkem smlouvy o dílo ze dne 2. 8. 2014, č. RA81_0714, dodatkem smlouvy o dílo ze dne 15. 12. 2015, č. RA98_1115, dodatkem smlouvy o dílo ze dne 16. 10. 2015, č. A98_1015, neboť se jedná o listiny založené ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

117. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Napadené rozhodnutí městský soud přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
118. Žaloba je důvodná.

VI. a. Obecná východiska

119. Podle 7 odst. 9 písm. a) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů text slibu zní: „Slibuji na svou občanskou čest a své svědomí, že jako autorizovaný architekt budu při své práci usilovat o vytváření kvalitních architektonických děl, budu ctít zájmy klientů, jakož i zájmy veřejné, budu respektovat přírodní a kulturní hodnoty a budu se vždy řídit profesní etikou architekta.“
120. Podle § 12 odst. 3 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů při výkonu své činnosti je autorizovaná osoba povinna dbát platných obecně závazných právních předpisů, jakož i předpisů vydaných příslušnou Komorou.
121. Podle § 20 odst. 1 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů za závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby stanovené tímto zákonem (dále jen „disciplinární provinění“) Komora autorizované osobě uloží, nejde-li o trestný čin, některé z těchto disciplinárních opatření: a) písemnou důtku, b) pokutu až do výše 50 000 Kč, c) pozastavení autorizace na dobu nejvýše tří let, d) odejmutí autorizace.
122. Podle § 21 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů nestanoví-li tento zákon nebo vnitřní předpisy Komory něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v disciplinárním řízení ustanovení správního řádu (odst. 3). Autorizovaná osoba, proti které je disciplinární řízení vedeno, má právo vyjádřit se k důvodům uvedeným v návrhu, ke způsobu jejich zjištění, navrhopvat důkazy nebo jejich doplnění, klást svědkům nebo znalcům otázky při ústním jednání, které musí být vždy nařízeno (odst. 4). Rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření musí mít písemnou formu a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Rozhodnutí musí být doručeno provinivší se autorizované osobě a dozorčí radě Komory (odst. 5).
123. Podle § 22 odst. 2 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů o odvolání proti rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření podle § 21 odst. 1 rozhoduje s konečnou platností představenstvo Komory, které přezkoumávané rozhodnutí buď potvrdí, nebo zruší. Zruší-li představenstvo Komory napadené rozhodnutí, je stavovský soud vázán právním názorem odvolacího orgánu.
124. Podle § 30 odst. 1 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů podrobnosti o organizaci Komory, o jejích orgánech, o působnosti a pravomoci těchto orgánů a o počtech jejich členů stanoví organizační řád Komory. Podrobnosti o volbách a disciplinárním řízení stanoví volební a disciplinární řády. Podrobnosti o podmínkách autorizace stanoví autorizační řád. Podrobnosti o právech a povinnostech autorizovaných osob stanoví profesní a etický řád.
125. Podle § 2 profesního a etického řádu architekt všemožně přispívá k šíření dobrého jména architektury a architektů.
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

126. Podle § 13 odst. 1 profesního a etického řádu hlavním úkolem architekta ve vztahu ke klientovi je zajistit v souladu s požadavky a zájmy klienta, v mezích platných právních předpisů a s ohledem na dotčené veřejné zájmy, profesionální kvalitu jím navrhovaného, projektovaného, plánovaného nebo jím vedeného díla, jakož i všech služeb jím poskytovaných.
127. Podle § 17 odst. 1 profesního a etického řádu architekt je povinen předcházet vzniku rozporů s klientem, a to zejména včasným, správným a úplným sjednáním smluvních podmínek.
128. Podle § 20 odst. 2 profesního a etického řádu v případě, že architekt nemůže provádění zakázky ze závažných důvodů řádně dokončit, oznámí to neprodleně klientovi a podle potřeby a možností mu doporučí, popřípadě zprostředkuje, náhradního zhotovitele z řad architektů.
129. Podle § 21 profesního a etického řádu architekt dodržuje slib složený při udělení autorizace.
130. Podle § 22 profesního a etického řádu architekt se řídí platnými obecně závaznými právními předpisy, jakož i vnitřními řády Komory a profesními předpisy a standardy.
131. Správní soudy ustáleně judikují, že delikty členů profesních komor, jednou z nichž je i žalovaná, a jejímž členem byl až do odnětí autorizace také žalobce, jsou specifickou skupinou veřejných disciplinárních deliktů. Vůči speciálním ustanovením o řízení o nich obsažených na zákonné i podzákonné úrovni v příslušných právních předpisech upravujících činnost těchto komor se až na výjimky subsidiárně uplatní správní řád, přičemž podrobnosti o disciplinárním řízení stanoví typicky statutární předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3Ads 106/2013 - 29). Právě tak tomu je, jak vyplývá i z § 21 odst. 3 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů, rovněž v právě posuzovaném případě.
132. Jakkoli nelze dle názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011 - 124 na tento typ řízení bez dalšího aplikovat záruky trestního procesu ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je nepochybné, že i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresátu příslušného rozhodnutí tohoto orgánu uložena povinnost.
133. Je tedy nepochybné, že žalovaná je v disciplinárním řízení bez ohledu na posouzení naplnění předpokladů pro závěr o jeho případném trestním charakteru povinna respektovat pravidla vyplývající ze zásady materiální pravdy a je povinna i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch disciplinárně obviněného, neboť tato povinnost jí plyne přímo z § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu, který stanoví, že všechny orgány Komory činné v disciplinárním řízení postupují tak, aby byl účinně zjištěn skutečný stav věci, a objasňují se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící proti obviněné autorizované nebo registrované osobě i v její prospěch a provádějí v tomto smyslu v obou směrech důkazy. Povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ostatně plyne žalované i z § 3 správního řádu, jehož použít nelze podle § 177 odst. 1 správního řádu ani v disciplinárním řízení vyloučit. Povinností žalované je s ohledem na § 21 odst. 3 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů v disciplinárním řízení nepochybně i respektovat zásadu volného hodnocení důkazů vyplývající z § 50 odst. 4 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

134. Úkolem žalované tak je i v tomto specifickém typu správního řízení zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý disciplinární delikt spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude disciplinárně obviněný uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti.
135. Úlohou soudu při přezkumu rozhodnutí o disciplinárním deliktu je pak posoudit, zda bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si příslušný správní orgán opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soud posuzuje mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o disciplinárním deliktu je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeního dokazování.
136. Žalobce v řadě svých námitek namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud proto připomíná, že podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).
137. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, a ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Námitky uplatněné v odvolání proto může odvolací správní orgán vypořádat i tím způsobem, že se ztotožní se závěry správního orgánu prvního stupně, které v rozhodnutí o odvolání převeze, nebo se na ně odkáže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86), čímž může implicitně odpovědět na námitky odvolatele tak, že je neshledal důvodnými (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, bod 73).
138. Jelikož žalobce některé své žalobní námitky formuloval pouze v obecné rovině, soud rovněž připomíná, že je to právě míra obecnosti žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), která určuje míru obecnosti v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, body 31 a 32). Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54), neboť není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a

samy je dotvářely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

139. Soud dále vzhledem k rozsahu podané žaloby připomíná, že rozsah reakce soudu na konkrétní žalobní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li soudem vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Odpověď na základní námitky přitom v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54 a ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012 - 58).
140. Na základě výše uvedených východisek přistoupil soud k přezkoumání napadeného rozhodnutí. Soud se nejprve zabýval žalobními námitkami směřujícími vůči jednotlivým porušením profesního a etického řádu, za něž byl žalobce shledán napadeným rozhodnutím odpovědným. Poté se soud zabýval žalobními námitkami směřujícími vůči napadenému rozhodnutí jako celku.

VI. b. Stavba rodinného domu v B.

Porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu

141. Žalobce uvedl, že přílohou vystavovaných faktur nebyly soupisy provedených prací, avšak ve smlouvě o dílo byl po uzavření dodatku k této smlouvě mezi stranami sjednán platební kalendář, který obsahoval datum splatnosti, výši splátky a rozpracovanost díla, při které je možné fakturu vystavit, a objednatel po žalobci nikdy tyto soupisy nevyžadoval. To podle žalobce významně zmírňuje dopady porušení uvedeného ustanovení, což nebylo v napadeném rozhodnutí nijak zohledněno.
142. Ve smlouvě o dílo uzavřené dne 26. 1. 2016, č. RA101_1205 mezi společností KULŠTEJN s. r. o. jako zhotovitelem, zastoupenou žalobcem, a R. V. jako objednatelem, jejímž předmětem byla realizace stavby rodinného domu v B. (založené ve správním spise pod č. j. DR 2017-01/3) si strany v čl. 4 odst. 5 druhém pododstavci sjednaly, že podkladem pro vystavení každé zálohové faktury bude soupis provedených prací a dodaných materiálů zhotovitelem za uplynulé období ode dne vystavení předchozí zálohové faktury. Zálohová faktura ze dne 12. 12. 2016, č. 160800061 (založená ve spise pod č. j. DR 2017-01/24) tento soupis neobsahuje a z vyjádření žalobce při jednání před správním orgánem I. stupně (str. 6 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8) nevyplývá, že by žalobce skutečnost, že k zálohovým fakturám tyto soupisy nepřikládal, zpochybňoval. Tuto skutečnost žalobce ostatně nezpochybňuje ani v podané žalobě. Je tedy zřejmé, že žalobce plnění této smluvní povinnosti nezajistil.
143. Je přitom zcela nepodstatné, zda objednatel po žalobci plnění této smluvní povinnosti vyžadoval, či nikoliv. Plnění této povinnosti nebylo podmíněno tím, že k jejímu splnění žalobce objednatel vyzve, žalobce měl její plnění zajišťovat i bez vyzvání. Stejně tak je nepodstatné, zda si smluvní strany následně případně sjednaly formou dodatku ke smlouvě č. RA101_1205 platební kalendář, který obsahoval údaje o datu splatnosti jednotlivých v něm uvedených plateb a o stavu zhotovování díla, jímž byly tyto platby podmíněny. (Takový dodatek, a to ze dne 23. 9. 2016, č. RA101_1205d01, je založen ve spise pod č. j. DR 2017-01/16 - nepodepsaný a pod č. j. DR 2017-01,-03,-06/17 - podepsaný a rovněž dle žalobcova vyjádření při jednání před správním orgánem I. stupně (str. 4 a 5 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8) byl mezi stranami podepsán, což v řízení nebylo zpochybněno.) Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Z ničeho totiž nevyplývá a žalobce to ostatně ani netvrdí, že by se smluvní strany zároveň dohodly, že již zhotovitel není povinen ke každé zálohové faktuře nadále soupis provedených prací a dodaných materiálů přikládat. Tato povinnost trvala i nadále a žalobce byl tedy i po sjednání platebního kalendáře povinen plnění tohoto smluvního závazku zajistit. Ani jedna z těchto okolností proto není nijak způsobitelná závažnost žalobcova jednání zmírnit, jak se domnívá žalobce, a nemůže mít proto vliv na závažnost žalobcova jednání. Správní orgány nepochybily, pokud i přesto shledali žalobce za uvedené jednání odpovědným a k tomuto závěru dospěly na základě řádně zjištěného stavu věci.

144. Tato žalobní námitka není důvodná.
145. Žalobce dále uvedl, že mu není jasné, z jakého důvodu bylo jeho jednání podřazeno právě pod § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, když nepřiložení soupisu prací nemůže být důkazem vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb.
146. Z ustanovení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu mimo jiné vyplývá, že hlavním úkolem architekta ve vztahu ke klientovi je zajistit v souladu s požadavky a zájmy klienta, v mezích platných právních předpisů a s ohledem na dotčené veřejné zájmy, profesionální kvalitu jím vedeného díla, jakož i všech služeb jím poskytovaných.
147. V daném případě není pochyb o tom, že to byl právě žalobce, kdo vedl dílo v podobě stavby rodinného domu v B. Především to žalobce ani žalovaný sporným nečiní a navíc to i jednoznačně vyplývá z čl. 10 smlouvy č. RA101_1205, v něm je žalobce uveden jako oprávněná osoba pro jednání ve věci plnění díla dle této smlouvy ve věcech smluvních i technických.
148. Podle názoru soudu je přitom spojení „profesionální kvalita vedeného díla“ či „profesionální kvalita všech poskytovaných služeb“ uvedená v § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu potřeba skutečně vykládat, jak uvedla žalovaná ve svém vyjádření, v tom smyslu, že se týká všech plnění všech jednotlivých závazků architekta vůči klientovi, k jejichž splnění se architekt vůči klientovi při realizaci díla nebo při poskytování služeb zavázal, neboť každé dílo či poskytnutá služba se skládají z celé řady jednotlivých dílčích plnění a kvalita každého z těchto dílčích plnění proto ovlivňuje kvalitu celku. Teprve pokud veškerá tato plnění jsou poskytnuta v požadované kvalitě, lze hovořit o tom, že takové kvality dosáhlo i příslušné dílo či služba. Za dostatečně kvalitní, natož za plnění poskytnuté v profesionální kvalitě, pak rozhodně nelze považovat plnění, které nebylo poskytnuto vůbec, ač se k jeho poskytnutí žalobce zavázal, tedy jednání v rozporu se základní zásadou, že smlouvy mají být plněny (§ 3 odst. 2 písm. d) občanského zákoníku), které je žalobci v daném případě vytýkáno. Správní orgány tak postupovaly správně, pokud jednání žalobce spočívající v tom, že v rozporu s uzavřenou smlouvou č. RA101_1205 nepřikládal k zálohovým fakturám soupis provedených prací a dodaných materiálů, posoudily jako jednání v rozporu s § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu.
149. Tato žalobní námitka není důvodná.
150. Žalobce dále namítal, že již v rámci disciplinárního řízení uváděl, že kontrolní dny na stavbě probíhaly nad rámec sjednaných termínů. Kontrola stavby probíhala ze strany objednatele na denní bázi, kdy zástupce objednatele, pracující nedaleko stavby, denně a mnohdy po převážnou část pracovní doby, byl v živé diskuzi s pracovníky žalobce, od kterých si nechal vysvětlovat jednotlivé postupy prováděných prací. Objednatel sám byl často zaneprázdněný a sám se v předpokládaných termínech na stavbu nedostavoval, naopak jej žalobce opakovaně na místo kontrolních dnů na stavbě musel navštívit v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pražské kanceláři. Podle žalobce správní orgány v tomto případě nesprávně vyhodnotily skutkový stav.

151. K této žalobcově námitce soud především uvádí, že v čl. 8 odst. 2 smlouvy č. RA101_1205 si strany sjednaly, že zhotovitel bude pravidelně svolávat kontrolní dny za účelem sledování plynulosti prací a řešení jednotlivých požadavků objednatele, nejméně však jedenkrát za 14 dní, pokud se obě smluvní strany nedohodnou jinak. Při jednání před správním orgánem I. stupně se žalobce vyjádřil v tom smyslu, že na stavbě probíhaly v podstatě každodenní schůzky se zástupci, objednatele, které pověřil dohledem nad stavbou, a že z toho důvodu nepovažoval za nutné svolávat pravidelné kontrolní dny tak, jak to předpokládala smlouva, protože ty fakticky probíhaly častěji, než smlouva stanovovala. K dotazu správního orgánu I. stupně pak žalobce uvedl, že z těchto schůzek nebyly pořizovány zápisy, ale jejich obsah je zachycen v bohaté emailové komunikaci a formou zápisu do stavebního deníku byly znamenány pouze „*jakési oficiálnější kontrolní dny*“ (str. 3 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8). Svědek R. V. na jednání před správním orgánem I. stupně uvedl, že na stavbě několik kontrolních dnů proběhlo. Tyto kontrolní dny si často vyžádal jako klient, když jej jeho stavební dozor upozornil na chyby na stavbě (str. 3 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/52). Ze stavebního deníku stavby rodinného domu v B. (založeném ve správním spise pod č. j. DR 2017-01/13) vyplývá, že stavba byla zahájena dne 21. 7. 2016 (list č. 5170002) a jsou v něm zaznamenány celkem čtyři kontrolní dny, konané ve dnech 16. 9. 2016 (list č. 5170005), 28. 11. 2016 (list č. 5170009), 12. 12. 2016 a 19. 12. 2016 (list č. 51700010). Dále je ve spise (pod č. j. DR 2017-01/26) založena emailová komunikace mezi žalobcem a objednatelem, z níž vyplývá, že dne 19. 12. 2016 proběhl kontrolní den na stavbě bez účasti objednatele. Jiné důkazy, z nichž by bylo možno zjistit, jak často kontrolní dny ve smyslu čl. 8 odst. 2 smlouvy č. RA101_1205 ve správním spise založeny nejsou.
152. Podle názoru soudu z uvedených důkazů nevyplývá, že by žalobce povinnost stanovenou v čl. 8 odst. 2 smlouvy č. RA101_1205 porušil. V tomto článku smlouvy si strany sjednaly, že zhotovitel bude pravidelně svolávat kontrolní dny nejméně jedenkrát za 14 dní, pokud se smluvní strany nedohodnou jinak. Z toho smluvního ujednání ani z žádné další části smlouvy nevyplývá, že o těchto kontrolních dnech musí být proveden zápis ve stavebním deníku. Rovněž z vyjádření svědka R. V. nevyplývá, že by si strany mezi sebou po uzavření smlouvy zavedly takovou praxi. Správní orgány také ve svých rozhodnutích nijak nezdurovnily, proč by bylo nutno za kontrolní den ve smyslu čl. 8 odst. 2 smlouvy č. RA101_1205 považovat pouze takový kontrolní den, o němž je učiněn záznam ve stavebním deníku, či vyhotoven jiný zápis, podepsaný zástupci smluvních stran. Co naopak z čl. 8 odst. 2 smlouvy č. RA101_1205 vyplývá a vyjádření svědka R. V. to potvrzuje, že účelem kontrolních dnů bylo sledování plynulosti prací a řešení jednotlivých požadavků objednatele. Žalobce přitom ve svém vyjádření zaznamenaném v protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8 uvedl, že na stavbě probíhaly v podstatě každodenní schůzky se zástupci objednatele dohlížejícími z jeho pověření na průběh stavby, které byly fakticky kontrolními dny, a že z toho důvodu nepovažoval za nutné svolávat pravidelné kontrolní dny tak, jak to předpokládala smlouva. Tvzení žalobce, že na stavbě probíhaly kontrolní dny, byť o nich nebyly činěny písemné zápisy, v podstatě každý den, vyjádření svědka R. V. nijak nevyvrací a nevyvrací jej ani absence zápisů ve stavebním deníku.
153. Žalobci je přitom prvostupňovým (str. 8) i napadeným rozhodnutím (str. 5) shodně vytýkáno nikoliv, že v rozporu s čl. čl. 8 odst. 2 smlouvy č. RA101_1205 pravidelně nesvolával kontrolní dny, což ostatně žalobce ani nepopírá, ale to, že tyto kontrolní dny Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nebyly ve stanovené četnosti sjednané ve smlouvě prováděny. Takový závěr však z dosud shromážděných podkladů učinit nelze, neboť žalobcovo tvrzení, že tyto kontrolní dny fakticky probíhaly dokonce častěji, než bylo ve smlouvě sjednáno, tyto podklady nevyvrací.

154. Soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce v případě rodinného domu v B. porušoval uzavřenou smlouvu o dílo tím, že neprováděl ve stanovené četnosti 1x za 14 dní kontrolní dny na stavbě, a tím se dopustil porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, není v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu a § 3 správního řádu založen na skutečně zjištěném stavu věci. Protože představenstvo žalované napadeným rozhodnutím tento závěr potvrdilo, aniž by jakkoliv dosud shromážděné podklady doplnilo, je stejnou vadou stíženo i napadené rozhodnutí.

Porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu

155. Žalobce dále namítal, že nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že muselo být žalobci jasné, že termín předání díla stanovený na 30. 9. 2016 není možné splnit. Dne 23. 9. 2016 žalobce a objednatel uzavřeli dodatek ke smlouvě o dílo, dle něhož mělo být dílo dokončeno přibližně do poloviny dubna 2017, nikoliv do 30. 9. 2016, jak bylo ujednáno dle předchozího znění smlouvy. Žalobce je proto přesvědčen, že správní orgány vyvodily z provedených důkazů nesprávné závěry a nesouhlasí s tím, aby mu uvedené jednání bylo kladeno za vinu.
156. Takové jednání však žalobci za vinu kladeno prvostupňovým ani napadeným rozhodnutím za vinu kladeno nebylo. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí (str. 8) i představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí (str. 5), žalobce shodně shledaly odpovědným za to, že v případě rodinného domu v B. uzavřel smluvní dodatek ke smlouvě o dílo, která stanovila termín předání hotové stavby dne 30. 9. 2016, až dne 23. 9. 2016, přestože mu muselo být dle všech okolností zcela zřejmé, že stavbu ve stanoveném termínu nedokončí již o několik měsíců dříve poté, co se významně prodloužila doba vydání stavebního povolení, a nikoliv za to, že sjednal ve smlouvě o dílo termín předání nerealistický termín předání díla do 30. 9. 2016, jak tvrdí žalobce.
157. Skutečnost, že žalobce skutečně sjednal ve smlouvě č. RA101_1205 termín předání díla do 30. 6. 2016, přitom jednoznačně vyplývá z čl. 5 odst. 1 této smlouvy. Stejně tak je již ze samotného data podpisu dodatku č. RA101_1205d01 k této smlouvě, k němuž došlo dne 23. 9. 2016, a v němž si strany sjednaly, že konečný termín plnění je stanoven ve lhůtě 6 měsíců od nabytí právní moci stavebního povolení zřejmé, že tento dodatek byl uzavřen pouhý týden před tím, než mělo být dle čl. 5 odst. 1 smlouvy č. RA101_1205 dílo původně předáno. Z rozhodnutí vydaného městským úřadem Králův Dvůr dne 27. 9. 2016, pod č. j. MEKD-Výst./5321/2016/MH, jímž byla umístěna a povolena stavba rodinného domu v B., navíc vyplývá, že žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na tuto stavbu podal žalobce teprve dne 5. 9. 2016. Ze stavebního deníku stavby rodinného domu v B. (založeném ve správním spise pod č. j. DR 2017-01/13) pak vyplývá, že ke dni 30. 9. 2016 byla v rámci stavby dokončena pouze základová deska domu (list č. 51700006).
158. Na základě shromážděných podkladů je tak zcela evidentní, že stavba rodinného domu rozhodně nemohla být dokončena do 30. 6. 2016, jak bylo původně sjednáno, a že žalobci musela být tato skutečnost známa mnohem dříve, než došlo mezi stranami dne 23. 9. 2016 k uzavření dodatku, jímž byl termín zhotovení díla změněn. Správní orgány tedy na základě shromážděných podkladů dospěly ke správnému závěru, že pokud žalobce uzavřel dodatek ke smlouvě o dílo, která stanovila termín předání hotové stavby dne 30. 9. 2016, až Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne 23. 9. 2016, učinil tak opožděně neboť mu muselo být skutečně již o několik měsíců dříve zcela zřejmé, že stavbu v původně sjednaném termínu nebude schopen dokončit.

159. Tato žalobní námitka není důvodná.

Porušení § 21 profesního a etického řádu

160. Žalobce namítal, že v řízení nebylo prokázáno, že uvedl svého klienta v omyl tím, že sliboval nepřiměřeně krátký termín provedení díla.

161. Z čl. 5 odst. 1 smlouvy č. RA101_1205 jednoznačně vyplývá, že hotové dílo mělo být žalobci předáno do 30. 9. 2016, přičemž tento závazek zhotovitele není ničím podmíněn. Skutečnost, že k tomuto datu dílo předáno nebylo, je mezi žalobcem a žalovanou nesporná. Je pravdou, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že stavba mohla být v původně sjednaném termínu realizována a že k posunu termínu došlo z důvodu nečekávané délky jednání se stavebním úřadem, které předcházelo vydání stavebního povolení (str. 2, 3 a 4 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8), a že dalším důvodem zdržení byla realizace podmiňující investice v podobě příjezdové komunikace a inženýrských sítí ze strany obce, u níž došlo přibližně k půlročnímu zpoždění (str. 6 a 7 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/52).

162. Podle názoru soudu žalobci, jako autorizovanému architektovi, který jak v průběhu disciplinárního řízení, tak v podané žalobě opakovaně uváděl, že úspěšně realizoval řadu obdobných staveb, muselo být zřejmé, že právě takové okolnosti mohou termín realizace stavby rodinného domu v B. zásadně ovlivnit. Soud je proto shodně jako správní orgány toho názoru, že žalobce jako zkušený profesionál v oboru měl tyto okolnosti, které mu nepochybně byly známy, zohlednit při uzavírání smlouvy o dílo. Uzavřená smlouva č. RA101_1205 však žádné ustanovení, které by vázalo dokončení díla na termín vydání stavebního povolení, či na dokončení podmiňující investice ze strany obce, neobsahuje. Objednatel, který rozhodně na rozdíl o žalobce nebyl v postavení profesionála, ale naopak jako spotřebitel byl slabší stranou smluvního vztahu, tak zcela logicky mohl očekávat, že závazek zhotovitele předat mu hotovou stavbu ve stanoveném termínu, není ničím podmíněn a že se jedná o termín reálný za všech okolností a ne pouze o „*nejoptimističtější výhled*“, jak uvedl žalobce (str. 2 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8). Takto sjednaný termín zhotovení díla tak zcela nepochybně byl způsobilý uvést objednatele v omyl.

163. Takto sjednaný termín zhotovení díla také rozhodně nelze považovat za realistický a soud se ztotožňuje s názorem představenstva žalované uvedeným v napadeném rozhodnutí (str. 6), že žalobce jako osoba se značným zkušenostmi v oblasti projektování i realizace staveb si měl být vědom nereálnosti takto sjednaného termínu ve smlouvě o dílo. Nelze totiž považovat za reálně sjednaný termín takový, jehož splnění záviselo do značné míry na okolnostech na vůli a schopnostech žalobce závislých, aniž by to příslušná smlouva o dílo jakýmkoliv způsobem zohledňovala.

164. Správními orgány žalobci vytýkané jednání spočívající v tom, že v případě stavby rodinného domu v B. žalobce uvedl svého klienta v omyl tím, že sliboval nepřiměřeně krátký termín realizace díla, tak považuje soud v disciplinárním řízení za prokázané.

165. Tato žalobní námitka není důvodná.

166. Žalobce dále namítal, že nebylo prokázáno, že by nebyl schopen stavbu za cenu uvedenou ve smlouvě zrealizovat a dokončit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

167. Otázka sjednané ceny stavby rodinného domu v B. byla předmětem jednání před správním orgánem I. stupně konaného dne 30. 11. 2017, jak vyplývá zejména ze str. 5 a 6 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/52. Žalobce se k této otázce v průběhu jednání několikrát vyjadřoval, přičemž uváděl, že cena byla stanovena na základě rozpočtu zpracovaného rozpočtářem, z níž následně poskytl objednateli slevu. Žalobce ve svých vyjádřeních rovněž opakovaně zdůrazňoval, že je přesvědčen, že by byl schopen za sjednanou cenu ve výši 2 196 500 Kč včetně DPH uvedenou v čl. 4 odst. 1 smlouvy č. RA101_1205 zrealizovat a na podporu své argumentace uvedl také konkrétní důvody (úspora na základě souběžné realizace více zakázek, poskytnuté slevy na stavební materiál a okna), proč je přesvědčen, že by tomu tak bylo (str. 6 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/52). Přesvědčení, že se jednalo o cenu reálnou, vyjádřil žalobce rovněž již při prvním jednání před správním orgánem konaném dne 23. 10. 2017 (str. 2 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8).
168. Ve správním spise předloženým žalovanou není založena žádná listina, která by tvrzení žalobce vyvracela a z níž by tak bylo možné dovodit, že cena díla sjednaná ve smlouvě č. RA101_1205 je skutečně nepřiměřeně nízká a že tedy nebylo možné stavbu rodinného domu v B. za sjednanou cenu skutečně realizovat (např. oponentní rozpočet stavby domu zpracovaný žalovanou, která jistě disponuje dostatečnými odbornými kapacitami pro jeho vyhotovení, nebo vypracovaný jiným rozpočtářem, odborné vyjádření jiného autorizovaného architekta k reálnosti ceny, znalecký posudek apod.).
169. Soudu tedy nezbyvá než i v tomto případě konstatovat, že závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce v případě rodinného domu v B. uvedl svého klienta v omyl, když sliboval provedení zakázky za nepřiměřeně nízkou cenu, a tím se dopustil porušení § 21 profesního a etického řádu, není v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu a § 3 správního řádu založen na skutečně zjištěném stavu věci. Protože představenstvo žalované napadeným rozhodnutím tento závěr potvrdilo, aniž by jakkoliv dosud shromážděné podklady doplnilo, je stejnou vadou zatíženo i napadené rozhodnutí.
170. Žalobce dále namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou část stavovského slibu měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, a proto je z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
171. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 9), které tvoří z hlediska soudního přezkumu s napadeným rozhodnutím jeden celek, vyplývá, že správní orgán prvního stupně dospěl v případě rodinného domu v B. k závěru, že žalobce se dopustil porušení § 21 profesního a etického kodexu a tedy nedodržení slibu složeného podle 7 odst. 9 písm. a) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů, jehož znění v této části prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně ocitoval, tím, že sliboval provedení zakázky v nepřiměřeně krátké lhůtě a za nepřiměřeně nízkou cenu, čímž uvedl svého klienta v omyl.
172. Soud může žalobci přesvědčit v tom, že správní orgány ve svých rozhodnutích explicitně neuvedly, kterou část slibu žalobce vytýkaným jednáním porušil. Vzhledem k tomu, že k tomu, že žalobci bylo v této souvislosti vytýkáno, že složený slib porušil tím, že uvedl svého klienta v omyl, je zcela nepochybné, že takovým jednáním žalobce porušil povinnost ctít zájmy klientů, k jejímuž dodržování se mimo jiné právě složením slibu zavázal, neboť uvádění klientů v omyl rozhodně nelze považovat za jednání v jejich zájmu. Z porovnání znění slibu s příslušnou částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je tak podle názoru soudu velice lehce zjiitelné, jakou jeho konkrétní část žalobce svým jednáním podle názoru správních orgánů porušil. Znění slibu je přitom žalobci jako Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

autorizovanému architektovi zcela určitě známo, neboť jej sám musel složit a správní orgán I. stupně jej v příslušné části prvostupňového rozhodnutí navíc ocitoval, stejně tak jako je žalobci známo, jaké jednání mu správní orgány ve vztahu k porušení složeného slibu vytýkaly.

173. Soud je tedy tohoto názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze bez obtíží zjistit, jakou konkrétní část složeného slibu žalobce podle názoru správních orgánů porušil a napadené rozhodnutí tak není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
174. Tato žalobní námitka není důvodná.

VI. c. Rekonstrukce rodinného domu v D.

Porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu

175. Žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru, že žalobce si byl vědom nereálnosti ceny sjednané v příslušné smlouvě o dílo. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
176. Správní orgán I. stupně k otázce reálnosti sjednané ceny v případě rekonstrukce rodinného domu v D. na str. 7 prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*v případě RD D. a Zahradního pavilonu H. se zavázal smlouvou o dílo k provedení realizace stavby za cenu, o níž věděl, nebo měl a musel jako profesionál vědět, že za předpokladu standardně kvalitního provedení prací a dodržení harmonogramu není reálná a bude muset být navýšena; v případě RD D. je toto zřejmé z vyjádření samotného disciplinárně obviněného, který uvedl, že původně navrhl stěžovateli č. 2 cenu realizace stavby RD D. ve výši 5 až 6 milionů a konečnou cenu ve výši 3.626.000,- Kč bez DPH s ním stěžovatel č. 2 vyjednal přes četné argumenty disciplinárně obviněného, že existuje riziko, že bude navýšena.*“
177. Představenstvo žalované se pak shodnou otázkou zabývalo na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedlo: „*Uzavřená smlouva o dílo v článku 4 jasně uvádí, že cena se sjednává jako maximálně přípustná, obsahuje veškeré materiály a komponenty potřebné k realizaci a dokončení díla v předepsané kvalitě a že součástí ceny jsou i práce a dodávky, které v popise díla uvedeny nejsou, ale o kterých zhotovitel vzhledem ke svým odborným znalostem a zkušenostem ví nebo má vědět. V dokumentu „Návrh průběhu dokončení stavby“ ze dne 25. 2. 2015 pak disciplinárně obviněný uvádí, že tržní cena stavby činí 5.400.000,- Kč, jeho původní cenová nabídka činila 4.329.704,- Kč, cena dle uzavřené smlouvy o dílo pak byla 3.626.000,- Kč, přičemž se jedná „o cenu bez režijních nákladů, bez rezerv a vedlejších rozpočtových nákladů“. Z uvedeného je dle názoru představenstva zjevné, že disciplinárně obviněný si byl vědom nereálnosti ceny sjednané ve smlouvě o dílo.*“
178. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány k závěru, že žalobce si byl vědom nereálnosti původně sjednané ceny rekonstrukce rodinného domu v D. ve výši 3 626 000 Kč, dospěly na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 2. 8. 2014, č. RA81_0714 mezi společnostmi KULŠTEJN s. r. o. jako zhotovitelem, zastoupenou žalobcem, a Ing. V. B. a Ing. A. B. jako objednatelem, jejímž předmětem byla rekonstrukce a přestavba rodinného domu v D., (založené ve správním spise pod č. j. DR 2017-03.002.20170127), v jejímž čl. 4 odst. 1 je cena 3 626 000 Kč bez DPH jako cena maximálně přípustná sjednána, z návrhu průběhu dokončení stavby ze dne 25. 2. 2015 (založeného ve správním spise pod č. j. DR 2017-03/20), kde je uvedena „cena stavby tržní, s rezervami a běžným ziskem“ ve výši 5 400 000 Kč bez DPH a „původní cenová nabídka na realizaci stavby“ ve výši 4 329 704 Kč bez DPH a „cena bez režijních nákladů, bez rezerv a vedlejších rozpočtových nákladů“ ve výši 3 262 000

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kč bez DPH a vyjádření žalobce na jednání před správním orgánem I. stupně konaném dne 18. 1. 2018, během něhož žalobce uvedl, že původně navrhl Ing. V. B. realizaci stavby za cenu ve výši 5 až 6 milionů a na konečnou cenu ve výši 3 626 000 Kč bez DPH přistoupil i přesto, že v průběhu vyjednávání o ceně díla objednatele upozorňoval, že v případě rekonstrukcí je potřeba počítat s finanční rezervou a že se jedná o složitou rekonstrukci, kde je mnoho neznámých (str. 4 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/73).

179. Odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je tedy v této části nejen zcela srozumitelné ale i dostatečné, protože z odůvodnění obou rozhodnutí jasně vyplývá, na základě čeho správní orgány k závěru, že žalobce si byl vědom nereálnosti ceny rekonstrukce ve výši 3 262 000 Kč bez DPH sjednané ve smlouvě č. RA81_0714, dospěly. Napadené rozhodnutí tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelné není.
180. Tato žalobní námitka není důvodná.
181. Pro úplnost soud dodává, že správnost skutkových zjištění a z nich učiněných závěrů správních orgánů žalobce v tomto případě nerozporoval, soud se proto takovou otázkou nezabýval.
182. Žalobce dále namítal, že stavební práce nebyly provedeny nekvalitně a že nejsou pro závěr o nekvalitně provedených stavebních pracích relevantní závěry znaleckého posudku Ing. Jiřího Karpíška, z něhož správní orgány vycházely, neboť byl vypracován znalcem z oboru ekonomiky staveb a nikoliv z oboru technologie staveb a kvality provádění staveb. Žalobce také v této souvislosti namítal, že po vyhotovení znaleckého posudku pro objednatele zhotovil kompletní střechu, jejíž náklady nebyly ze strany objednatelů do dnešního dne zaplacený, a znalecký posudek tuto část díla vůbec nezohledňuje.
183. Znalecký posudek ze dne 29. 3. 2015, č. 08/779/2015 (založený ve správním spise pod č. j. DR 2017-03.006.20170127) byl zpracován Ing. Jiřím Karpíškem, znalcem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí a z oboru stavebnictví, odvětví stavby obytné, průmyslové a zemědělské. Znalecký posudek byl tedy zpracován znalcem nejen z oboru ekonomika, ale i z oboru stavebnictví a znalec tak byl nepochybně způsobilý se vyjadřovat i ke kvalitě provedených stavebních prací. Správní orgány tak v žádném případě nepochybily, pokud z tohoto znaleckého posudku při posuzování kvality stavebních prací provedených při rekonstrukci rodinného domu v D. vycházely.
184. Co se týče samotné kvality provedených stavebních prací, zjištěné skutečnosti a závěry, které z nich učinil, znalec podrobně popsal na str. 6 až 8 znaleckého posudku č. 08/779/2015. Ze znaleckého posudku tak vyplývá, že znalec zjistil vady provedených stavebních prací u svislých konstrukcí (menší tloušťka zdiva příček bez projednání s objednatelem, nevhodně provedená příprava obvodového zdiva pro výplně otvorů, nesprávné provedení překladu nad oknem v kuchyni), vodorovných konstrukcí (nevhodná šířka věnce prvního nadzemního podlaží), tesařských konstrukcí (větší než předepsaná rozteč nosných trámů tvořících střešní konstrukci), dále nedokončení střešní konstrukce před zahájením vnitřních stavebních úprav a s tím související zatékání do stavby, nedodržení rozměrů místností ve druhém nadzemním podlaží, komínový průduch zaplněný betonovou směsí a nepřípustný ocelový profil v komínovém tělese.
185. Z uvedeného je zřejmé, že již samotný znalecký posudek poskytuje dostatečný závěr pro to, že stavební práce provedené při rekonstrukci rodinného domu v D. vykazovaly značné nedostatky, čili jinak řečeno, rozhodně nebyly provedeny kvalitně. Tento závěr pak nemůže zvrátit ani tvrzení žalobce, že po vypracování znaleckého pro objednatele zhotovil

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kompletní střechu, což znalecký posudek nezohledňuje. Nedokončená střecha byla pouze jedním z nedostatků, které znalec zjistil, a jejím dokončením tak rozhodně nebyly veškeré ve znaleckém posudku zjištěné nedostatky odstraněny. Navíc ani samotný nedostatek spočívající v tom, že před zahájením vnitřních stavebních úprav nebyla střešní konstrukce dokončena, dodatečné zhotovení kompletní střechy, odstranit z logiky věci nemohlo, protože střecha byla prostě a jednoduše dokončena později, než měla být.

186. Správní orgány tedy nepochybily, pokud na základě závěrů znaleckého posudku č. 08/779/2015 shledaly žalobce odpovědným za nekvalitně provedené stavební práce prací provedené při rekonstrukci rodinného domu v D. Tento znalecký posudek byl pro takový závěr způsobitým a dostatečným podkladem
187. Tato žalobní námitka není důvodná.
188. Žalobce dále namítal, že představenstvo žalované nevzalo v napadeném rozhodnutí v potaz jeho námitky vůči znaleckému posudku Ing. Jiřího Karpíška a nikterak se s nimi nevypořádalo.
189. Žalobce v čl. III podaného odvolání pouze stručně namítl, že znalecký posudek znalce Ing. Jiřího Karpíška je zcela neobjektivní, jelikož v něm nejsou nikterak zohledněny provedené vícepráce ani složený materiál, který se nacházel na parcele.
190. Představenstvo žalované se touto námitkou zabývalo na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedlo: *„Disciplinárně obviněný namítá, že závěr o nekvalitně prováděných pracích vychází pouze ze znaleckého posudku, který byl zpracován pro manžele B. až po odstoupení od smlouvy, na základě informací poskytnutých manželi B., bez možnosti disciplinárně obviněného se k posudku vyjádřit, stav díla v době zpracování posudku neodpovídal stavu, jak dílo disciplinárně obviněný provedl. Představenstvo má skutek za prokázaný. Znalecký posudek byl zpracován Ing. Jiřím Karpíškem, znalcem v oboru stavebnictví a ekonomiky, jeho závěry jsou jasné a přesvědčivé. Bylo pochopitelně právem disciplinárně obviněného nechat si zpracovat vlastní znalecký posudek, to ovšem neučinil.“*
191. Z uvedeného je zřejmé, že představenstvo žalované se touto námitkou žalobce zabývat neopomnělo a vzhledem k její obecnosti jí vypořádalo podle názoru soud dostatečným způsobem.
192. Tato žalobní námitka není důvodná.
193. Žalobce dále namítal, že revizní znalecký posudek, jak uvádí v napadeném rozhodnutí představenstvo žalované, si nemohl nechat zpracovat, neboť objednatelé ještě v době trvajícího smluvního vztahu stavbu uzamkli a nechali hlídat bezpečnostní agenturou. Ani s touto námitkou se dle žalobce představenstvo žalované nezabývalo.
194. Žalobce má nepochybně pravdu v tom, že tato jeho námitka nebyla v napadeném rozhodnutí vypořádána. Žalobce však tuto námitku v průběhu celého disciplinárního řízení nevznesl, a to nejspíše proto, že námitky vůči znaleckému posudku Ing. Jiřího Karpíška uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Je tedy logické, že se představenstvo žalované žalobcem neuplatněnou námitkou týkající se nemožnosti zpracování znaleckého posudku nezabývalo, to však žádnou vadu napadeného rozhodnutí nezpůsobuje.
195. Tato žalobní námitka není důvodná

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

196. Žalobce dále namítal, že etapizace stavby byla slovním přepisem položkového rozpočtu stavby a byla zpracována na žádost samotných objednatelů a že etapy stavby nebyly dodržovány z důvodů na straně objednatelů, kteří i po dokončení jednotlivých etap stavby vznášeli dodatečné požadavky vyžadující zásahy do již dokončených etap díla. Není pravdou, že se žalobce k uvedenému bodu nevyjádřil, když tak učinil v rámci disciplinárního řízení. Podle žalobce je napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
197. Představenstvo žalované se touto otázkou zabývalo na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedlo: *„Sám disciplinárně obviněný ve své výpovědi před Stavovským soudem (protokol z 18.1.2018) prohlásil, že etapizace představovala hlavní předmět sporu. Etapy stavby nicméně tvoří součást smlouvy o dílo, disciplinárně obviněný se k jejich dodržování zavázal. Pokud byl přesvědčen, že tato etapizace není vhodná, měl na tu skutečnost své klienty upozornit již při sjednávání smlouvy a nevhodně nastavenou smlouvu neuzavřít.“*
198. Z uvedeného je zřejmé, že představenstvo žalované se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabývalo srozumitelným způsobem. Z této části napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle názoru představenstva žalované si strany závazek, že žalobce bude plnit dílo po etapách, sjednaly a žalobce tak byl povinen jej plnit. Ve smlouvě č. RA81_0714 si přitom strany skutečně v čl. 5 odst. 1 sjednaly, že zhotovitel se zavazuje dílo zhotovit, ukončit a předat v termínu do 25. 10. 2014 (etapa I až III) v termínu do 4. 4. 2015 (etapa IV až IV), přičemž jednotlivé etapy byly specifikovány v příloze č. 2 smlouvy. V čl. 4 odst. 9 a 10 smlouvy č. RA81_0714 si strany sjednaly, že podkladem pro fakturaci bude objednatelem odsouhlasený provedený rozsah díla v příslušné etapě. Závazek zhotovovat dílo po jednotlivých etapách, přitom, jak uvedl žalobce i ve svém vyjádření na jednání před správním orgánem I. stupně konaném dne 18. 1. 2018 (str. 4 a 5 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/73), nebyl ze strany zhotovitele dodržován. Tuto skutečnost žalobce ostatně nezpochybňuje ani v podané žalobě. Napadené rozhodnutí tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelné není.
199. Tato žalobní námitka není důvodná
200. Žalobce dále namítal, že mu není jasné, z jakého důvodu bylo jeho jednání podřazeno právě pod § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, když nepřiložení soupisu prací nemůže být důkazem vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb. Také z tohoto důvodu je podle žalobce napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
201. Jak již soud uvedl, z ustanovení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu mimo jiné vyplývá, že hlavním úkolem architekta ve vztahu ke klientovi je zajistit v souladu s požadavky a zájmy klienta, v mezích platných právních předpisů a s ohledem na dotčené veřejné zájmy, profesionální kvalitu jím vedeného díla, jakož i všech služeb jím poskytovaných.
202. V daném případě není pochyb o tom, že to byl právě žalobce, kdo vedl dílo v podobě rekonstrukce rodinného domu v D. Především to žalobce ani žalovaný sporným nečiní a navíc to i jednoznačně vyplývá z čl. 16 smlouvy č. RA81_0714, v něm je žalobce uveden jako oprávněná osoba pro jednání ve věci plnění díla dle této smlouvy ve věcech smluvních i technických.
203. Jak již soud uvedl výše, podle jeho názoru je přitom spojení „profesionální kvalita vedeného díla“ či „profesionální kvalita všech poskytovaných služeb“ uvedená v § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu skutečně vykládat v tom smyslu, že se týká všech plnění všech jednotlivých závazků architekta vůči klientovi, k jejichž splnění se architekt vůči

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

klientovi při realizaci díla nebo při poskytování služeb zavázal, neboť každé dílo či poskytnutá služba se skládají z celé řady jednotlivých dílčích plnění a kvalita každého z těchto dílčích plnění proto ovlivňuje kvalitu celku. Teprve pokud veškerá tato plnění jsou poskytnuta v požadované kvalitě, lze hovořit o tom, že takové kvality dosáhlo i příslušné dílo či služba. Za dostatečně kvalitní, natož za plnění poskytnuté v profesionální kvalitě, pak rozhodně nelze považovat plnění, které nebylo poskytnuto vůbec, ač se k jeho poskytnutí žalobce zavázal, tedy jednání v rozporu se základní zásadou, že smlouvy mají být plněny (§ 3 odst. 2 písm. d) občanského zákoníku), které je žalobcovi v daném případě vytýkáno. Správní orgány tak postupovaly správně, pokud jednání žalobce spočívající v tom, že v rozporu s uzavřenou smlouvou č. RA81_0714 nedodržel svůj závazek provádět stavbu po etapách, posoudily jako jednání v rozporu s § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu. Soud tedy považuje postup správních orgánů, kdy toto jednání žalobce podřadily pod s § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu za srozumitelný a pochopitelný a tento postup správních nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje.

204. Tato žalobní námitka není důvodná.
205. Žalobce dále namítal, že na stavbě sice nebyl veden stavební deník v klasické papírové podobě, byl však veden v elektronické verzi a je zachycen prostřednictvím emailové komunikace, kterou žalobce s objednateli vedl. Těchto emailů žalobce eviduje a archivuje více než 250, což je vzhledem k době trvání výstavby dostatečný počet. Takto bohatý online popis průběhu stavby je spíše nadstandardem, nežli pochybením a zanedbáním povinnosti žalobce. Tuto skutečnost žalobce opakovaně uváděl v disciplinárním řízení, aniž by k ní bylo jakkoliv přihlédnuto. Žalobce tak má za to, že i kdyby bylo v jeho případě prokázáno porušení výše uvedené povinnosti, faktem zůstává, že objednatelé informace o průběhu výstavby reálně měli a tato skutečnost nepochybně zmírňuje dopady tvrzeného porušení a měla být promítnuta do závěrečné volby disciplinárního opatření, což se nestalo.
206. Soud se s tímto závěrem žalobce neztotožňuje. Povinnost vést stavební deník vyplývala žalobci z § 157 stavebního zákona. Podle § 157 odst. 4 stavebního zákona je přitom možno vést stavební deník elektronickou formou. Ale i v takovém případě však musí stavební deník splňovat náležitosti uvedené v příloze 16 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Strany si navíc v čl. 12 odst. 2 smlouvy č. RA81_0714 sjednaly, že stavební deník vedený podle § 157 stavebního zákona bude objednatelům k dispozici, a že jim bude umožněno každodenně provádět do něj zápisy. Žalobce na jednání před správním orgánem I. stupně konaném dne 18. 1. 2018 sice tvrdil, že stavební deník na stavbě k dispozici byl (str. 5 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/73), avšak nikdy jej v řízení nepředložil. Za takový stavební deník přitom rozhodně nelze považovat vzájemnou elektronickou komunikaci s objednateli, neboť ta náležitosti stanovené v příloze 16 vyhlášky č. 499/2006 Sb. nesplňuje.
207. Soud tedy souhlasí se závěrem správních orgánů, že žalobce v případě rekonstrukce rodinného domu v D. nesplnil povinnost zajistit řádné vedení stavebního deníku a zajistit, aby byl k dispozici objednatelům stavby. Toto pochybení žalobce přitom nesnižuje ani to, že dle tvrzení žalobce měli objednatelé k dispozici informace o průběhu stavby právě na základě vzájemné emailové komunikace. Jednak z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce něco takového v řízení před správními orgány vůbec tvrdil, především však žalobci nebylo správními orgány vytýkáno to, že objednatelům neposkytl informace o průběhu výstavby, ale to, že neměli k dispozici stavební deník (str. 8 prvostupňového rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

str. 9 napadeného rozhodnutí). Správní orgány proto nepochybily, pokud shledaly žalobce za uvedené jednání odpovědným a k tomuto závěru dospěly na základě řádně zjištěného stavu věci.

208. Tato žalobní námitka není důvodná.

Porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu

209. Žalobce namítal, že všechny prováděné vícepráce byly realizovány vždy na přání samotných objednatelů. K objednání docházelo při pravidelných kontrolních dnech, kdy byla připravena cenová nabídka a ta pak byla objednateli ústně odsouhlasena. Písemné dodatky ke smlouvě o dílo byly sice uzavírány později, avšak to není v rozporu s povinnostmi žalobce vyplývajících mu z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu. Toto ustanovení totiž nevyžaduje, aby byly smluvní podmínky sjednávány v písemné formě. Z tohoto důvodu proto napadené rozhodnutí podle žalobce trpí vadou.

210. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí (str. 8) i představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí (str. 9), žalobce shodně shledaly odpovědným za to, prováděl vícepráce bez sjednaného dodatku smlouvy či alespoň písemného odsouhlasení. Žalobci tedy nebylo správními orgány vytýkáno, že písemné dodatky v případě víceprací uzavíral opožděně, ale že vícepráce prováděl bez tohoto, aniž by byly objednatelem písemně odsouhlaseny.

211. Žalobce na jednání před správním orgánem I. stupně konaném dne 18. 1. 2018 sám potvrdil, že řada provedených víceprací nebyla s objednateli písemně odsouhlasena, neboť „*neustálý tlak na termín dokončení nedával příliš prostor k písemnému zachycení těchto požadavků a víceprací*“ a že „*výčet víceprací je zřejmě zachycen v konečném vyúčtování*“ (str. 5 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/73). Dle čl. 4 odst. 1 smlouvy č. RA81_0714 byla cena díla sjednána jako konečná a dle čl. 4 odst. 2 této smlouvy sjednaná cena díla obsahovala veškeré materiály a komponenty potřebné k realizaci a dokončení díla. V čl. 4 odst. 7 smlouvy č. RA81_0714 si přitom strany sjednaly, že vyvstane-li během realizace díla potřeba provedení dalších prací, které strany v době uzavření této smlouvy nepředpokládaly, budou zhotovitelem bezodkladně posouzeny a zhotovitel je v takovém případě povinen upozornit objednatele na nové skutečnosti zápisem ve stavebním deníku a předložit objednateli technický a cenový návrh řešení těchto skutečností. V čl. 16 odst. 7 smlouvy č. RA81_0714 si pak strany sjednaly, že dodatky k této smlouvě nebo její změny jsou platné, pokud budou učiněny písemně a podepsány oprávněnými zástupci obou smluvních stran.

212. Z uvedených ustanovení smlouvy č. RA81_0714 jednoznačně vyplývá, že rozsah i cena díla mohly být měněny pouze na základě písemně uzavřených dodatků. Mezi žalobcem a žalovanou je nesporné, že zhotovitel v průběhu rekonstrukce rodinného domu v D. vícepráce, tedy práce nad rámec tohoto, co bylo ve smlouvě č. RA81_0714 sjednáno, prováděl. Tím docházelo ke změně rozsahu i ceny díla, což ostatně žalobce také sporným nečiní. Tyto změny přitom měly být dle smluvních ujednání nejen písemně odsouhlaseny, ale mělo tak být učiněno dokonce formou smluvních dodatků.

213. Žalobce má tedy pravdu v tom, že z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu nevyplývá žalobci povinnost uzavírat smlouvy v písemné podobě. Z tohoto ustanovení však vyplývá žalobci povinnost předcházet vzniku rozporů s klientem, a to zejména včasným, správným a úplným sjednáním smluvních podmínek. Pokud žalobce v rozporu s uzavřenou smlouvou č. RA81_0714 prováděl vícepráce bez písemného odsouhlasení, jak ostatně sám

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

potvrdil, zcela určitě se nejedná o správné a úplné sjednání smluvních podmínek, neboť nejen, že takový postup nebyl mezi stranami ujednán, ale smlouva č. RA81_0714 jej přímo vylučovala.

214. Správní orgány tedy nepochybily, pokud shledaly žalobce za uvedené jednání odpovědným a napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu zatíženo vadou.

215. Tato žalobní námitka není důvodná.

Porušení § 21 profesního a etického řádu

216. Žalobce namítal, že představenstvo žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že toto jednání žalobce má za prokázané, neboť žalobce se k tomuto pochybení nevyjádřil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Představenstvo žalované přitom podle žalobce vůbec nevzalo v potaz, že se k vytýkanému porušení profesního a etického řádu žalobce vyjádřil žalobce v rámci svých obsáhlých výsledků v řízení před správním orgánem I. stupně. Takový postup podle žalobce odporuje základním principům při provádění dokazování, a je proto nezákonný.

217. Představenstvo žalované na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedlo, že žalobce si byl vědom nereálnosti sjednané ceny, přesto takto smlouvu uzavřel a následně cenu navyšoval o řádně neodsouhlasené vícepráce a odkázalo na část odůvodnění na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedlo, že žalobce sám sebe prezentuje jako osobu se značnými zkušenostmi v oblasti projektování i realizace staveb, si měl být vědom zejména nereálnosti termínů ve smlouvě o dílo.

218. Žalovaný v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v čl. IV pouze uvedl, že zcela odmítá, že by své klienty uváděl v omyl a tím spíše, že by se jednalo o určitý obchodní model a poukázal na to, že má za sebou mnoho úspěšných projektů, jak již uvedl v úvodu podaného odvolání, tedy v podstatě pouze v obecné rovině polemizoval se závěry správního orgánu I. stupně, aniž by je konkrétní argumentací vyvracel. Soud proto považuje takovéto vypořádání žalobcovy námitky v napadeném rozhodnutí za dostatečné. Takový postup představenstva žalované rovněž není v rozporu s principy při provádění dokazování, neboť při vypořádání této námitky představenstvo žalované žádné dokazování neprovádělo a není tedy ani nezákonný.

219. Tato žalobní námitka není důvodná.

220. Žalobce dále namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou část stavovského slibu měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, a proto je z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

221. Jak již soud uvedl výše, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 9), které tvoří z hlediska soudního přezkumu s napadeným rozhodnutím jeden celek, vyplývá, že správní orgán prvního stupně dospěl v případě zahradního pavilonu v H. k závěru, že žalobce se dopustil porušení § 21 profesního a etického kodexu a tedy nedodržení slibu složeného podle 7 odst. 9 písm. a) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů, jehož znění v této části prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně ocitoval, tím, že sliboval provedení zakázky v nepřiměřeně krátké lhůtě a za nepřiměřeně nízkou cenu, čímž uvedl svého klienta v omyl, prováděl bez odsouhlasení klientů více práce a že prováděl stavební práce nekvalitně.

222. Soud může žalobci i v případě této námitky přesvědčit v tom, že správní orgány ve svých rozhodnutích explicitně neuvedly, kterou část slibu žalobce vytýkaným jednáním porušil. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Vzhledem k tomu, že k tomu, že žalobci bylo v této souvislosti vytýkáno, že složený slib porušil tím, že uvedl svého klienta v omyl, je zcela nepochybné, že takovým jednáním žalobce porušil povinnost ctít zájmy klientů a povinnost usilovat o vytváření kvalitních architektonických děl, k jejichž dodržování se mimo jiné právě složením slibu zavázal, neboť uvádění klientů v omyl provádění víceprací bez jejich souhlasu rozhodně nelze považovat za jednání v jejich zájmu a nekvalitní provádění stavebních prací pak nelze považovat za usilování o vytváření kvalitních architektonických děl. Z porovnání znění slibu s příslušnou částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je tak podle názoru soudu velice lehce zjištělné, jakou jeho konkrétní část žalobce svým jednáním podle názoru správních orgánů porušil. Znění slibu je přitom žalobci jako autorizovanému architektovi zcela určitě známo, neboť jej sám musel složit a správní orgán I. stupně jej v příslušné části prvostupňového rozhodnutí navíc ocitoval, stejně tak jako je žalobci známo, jaké jednání mu správní orgány ve vztahu k porušení složeného slibu vytýkaly. Soud je tedy tohoto názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze bez obtíží zjistit, jakou konkrétní část složeného slibu žalobce podle názoru správních orgánů porušil a napadené rozhodnutí tak není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

223. Tato žalobní námitka není důvodná.

IX. d. Zahradní pavilon v H.

Porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu

224. Žalobce namítal, že z provedeného dokazování podle názoru nevyplývá, že by nebyl schopen stavbu za sjednanou cenu realizovat a dokončit.

225. Dne 15. 12. 2015 byla uzavřena smlouva o dílo č. RA98_1115 mezi společnostmi KULŠTEJN s. r. o. jako zhotovitelem, zastoupenou žalobcem, a Ō. H. jako objednatelem, jejímž předmětem bylo zhotovení stavby nazvané zahradní pavilon v podobě malého rodinného domku v k. ú. H. Ze smlouvy (založené ve správním spise pod č. j. DR 2017-06/3), vyplývá, že si v jejím čl. 4 odst. 1 strany sjednaly jako maximálně přípustnou cenu díla částku 890 000 Kč bez DPH, tj. 1 012 000 Kč s DPH.

226. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 7) i napadeného rozhodnutí (str. 7 a 8) vyplývá, že správní orgány svůj závěr, že žalobce dopustil porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že se v případě zahradního pavilonu v H. zavázal smlouvou o dílo k provedení realizace stavby za cenu, o níž věděl, nebo měl a musel jako profesionál vědět, že za předpokladu standardně kvalitního provedení prací a dodržení harmonogramu není reálná a bude muset být navýšena, založily výhradně na obsahu dopisu právního zástupce žalobce ze dne 9. 9. 2016 adresovaného právní zástupkyni objednatelky, který se nachází na ve správním spise (pod č. j. DR 2017-06/13). Správní orgány měly tuto skutečnost za prokázanou na základě formulace „*můj klient na základě požadavku Vaší klientky prováděl i některé práce nad rámce smlouvy o dílo a především cena sjednaná dle smlouvy o dílo byla výrazně diskontní, dá se říci podnákladová, kdy klient provedení některý prací výslovně dotoval*“, která je v dopise skutečně obsažena.

227. V tomto dopise, nazvaném „Reakce na Váš dopis ze dne 6. 9. 2016“ právní zástupce žalobce v části, kde se uvedená formulace vyskytuje, uvedl: „*S ohledem na odstoupení od smlouvy o dílo Vaší klientkou, které můj klient nezpochybňuje, požaduje můj klient k úhradě pouze to, o co se Vaše klientka obohatila. Z tohoto důvodu je přiložen soupis a ocenění všech prací, které můj*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

klient na stavbě provedl. Z přiloženého soupisu vyplývá, že můj klient si nárokuje zaplacení částky ve výši 520 011 Kč bez DPH nad rámec již přijatých záloh. Tato částka jde i nad cenu dnes již mezi účastníky zrušené smlouvy o dílo a vychází ze skutečnosti, že můj klient na základě požadavku Vaší klientky prováděl i některé práce nad rámce smlouvy o dílo a především cena sjednaná dle smlouvy o dílo byla výrazně diskontní, dá se říci podnákladová, kdy klient provedení některých prací výslovně dotoval. Nelze tak v žádném případě souhlasit s tím, že by Vaše klientka mého klienta přeplatila oproti provedeným pracím. Naopak, i kdyby platilo cenové ujednání dle původní smlouvy o dílo, pak můj klient to, co na zálohách dostal, zcela jistě prostavěl.

228. Podle názoru soudu pouze z obsahu dopisu právního zástupce žalobce závěr, že žalobce ji v době uzavírání smlouvy č. RA98_1115 věděl nebo měl a mohl vědět, že sjednaná cena díla není reálná a bude muset být navyšována, učinit nelze. Dopis je datován 9. 9. 2016, tedy zhruba o deset měsíců později, než byla smlouva č. RA98_1115 mezi stranami uzavřena a neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možno bez dalšího dovodit, že žalobce již v době uzavírání smlouvy věděl, že za cenu sjednanou ve smlouvě nebude schopen dílo realizovat a uzavíral jí s tím, že cena díla bude muset být dodatečně navýšena. Předmětem dopisu je totiž uplatnění nároku žalobce na zaplacení určité částky, kterou si žalobce vůči objednatelce nárokoval poté, co objednatelka odstoupila od uzavřené smlouvy, přičemž se jedná se o dopis právního zástupce žalobce a nikoliv o vyjádření žalobce samotného. Nelze tak s jistotou dojít k závěru, že právní zástupcem uvedené tvrzení že „cena sjednaná dle smlouvy o dílo byla výrazně diskontní, dá se říci podnákladová“ vyjadřuje skutečně názor žalobce, či jej právní zástupce žalobce ve svém dopise využil pouze jako argument, který by podpořil žalobcův nárok na zaplacení požadované částky. Toto tvrzení tak nijak samo o sobě nedokládá, že žalobce již v době uzavření smlouvy věděl či měl vědět, že bude požadovat dodatečné navýšení ceny díla.
229. Je sice pravdou, že žalobce byl přítomen na jednání před správním orgánem I. stupně konaném dne 14. 5. 2018, kde byl důkaz dopisem právního zástupce žalobce ze dne 9. 9. 2016, jak vyplývá z protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/95, proveden a žalobce k provedeným důkazům nevznesl žádné připomínky a nenavrhoval žádná doplnění. Což je ovšem logické, neboť před vydáním prvostupňového rozhodnutí nemohl žalobce předpokládat, jaký závěr správní orgán I. stupně na základě tohoto důkazu učiní. V případě stavby zahradního pavilonu v H., totiž na rozdíl od stavby rodinného domu v B. a rekonstrukce rodinného domu v D., nebyla otázka reálnosti sjednané ceny předmětem žádného jednání před správním orgánem I. stupně a žalobce nebyl na žádném z jednání v tomto smyslu správním orgánem I. stupně dotazován. To, že se jedná podle jejího názoru o cenu nereálnou, pouze vyslovila jako svoji domněnku objednatelka v průběhu jednání před správním orgánem I. stupně konaného dne 15. 2. 2018 (str. 3 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/81), a to právě v návaznosti na obsah dopisu právního zástupce žalobce ze dne 9. 9. 2016.
230. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již však žalobce v čl. III odvolání také v případě stavby zahradního pavilonu v H. namítal, že cena sjednaná ve smlouvě o dílo cenou, která odpovídala reálné částce za provedené práce v případě, kdyby byly dodrženy veškeré podmínky ve smlouvě, zejména platby objednatelů. Žalobce v odvolání tento závěr správního orgánu I. stupně, poté, co se s ním seznámil, zpochybňoval konkrétním tvrzením. Představenstvo žalované na tuto námitku reagovalo tím, že stejně jako správní orgán I. stupně odkázalo na argumentaci právního zástupce žalobce v dopise ze dne 9. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2016, že sjednaná cena byla „výrazně diskontní, dá se říci podnákladová“, z čehož dle jeho názoru plyne, že si žalobce byl vědom nereálnosti ceny sjednané ve smlouvě č. RA98_1115.

231. Jak již soud uvedl výše, ze samotného obsahu dopisu právního zástupce žalobce ze dne 9. 9. 2016 takový závěr nevyplývá. Je samozřejmě pravdou, že může toto vyjádření právního zástupce

sloužit v tomto směru jako určitá indicie, avšak k takovému závěru bylo možno dojít pouze tehdy, pokud by cena díla sjednaná v čl. 4 odst. 1 smlouvy č. RA98_1115 byla zpochybněna dalšími důkazy, tedy například pokud by orientační rozpočet ceny díla, který tvoří přílohu č. 3 smlouvy č. RA98_1115, žalovaná podrobila svému vlastnímu posouzení, neboť žalovaná jistě disponuje dostatečnými odbornými kapacitami pro to, aby dokázala posoudit jeho reálnost (k čemuž měla ve spise podklady např. v podobě projektové dokumentace založené (pod č. j. DR 2017-01,-03,-06/79), či byla jeho reálnost posouzena jiným způsobem (vyjádřením rozpočtáře, jiného autorizovaného architekta, znalce apod.), který by jeho správnost vyvrátil. Takové posouzení však správní spis neobsahuje, přičemž se podle názoru soudu jednalo o důkaz nezbytný pro rozhodnutí o žalobcově odvolání a v souladu s § 57 větou poslední disciplinárního řádu, dle které může představenstvo žalované řízení doplnit důkazy nezbytnými pro rozhodnutí o odvolání, tak bylo možno jej v odvolacím řízení doplnit.

232. Soud tedy konstatuje, že závěr představenstva žalované, že žalobce v případě zahradního pavilonu v H. věděl nebo měl vědět, že cena sjednaná ve smlouvě o dílo nebyla reálná a bude muset být navýšena, čímž se dopustil porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, není v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu a § 3 správního řádu založen na skutečně zjištěném stavu věci.
233. Žalobce dále namítal, že závěr o nekvalitně provedených stavebních pracích učinily správní orgány na základě znaleckého posudku předloženého objednatelkou, avšak žalobce již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že stav díla v době zpracování posudku neodpovídal stavu, ve kterém jej žalobce provedl, přičemž v napadeném rozhodnutí se představenstvo žalované s touto námitkou vypořádalo pouhým paušálním a ničím nezduodněným konstatováním, že závěry posudku jsou jasné a přesvědčivé. Takové odůvodnění je podle žalobce nedostatečné, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
234. Žalobce má pravdu v tom, že správní orgány při posuzování otázky kvality stavebních prací při prováděných při realizaci stavby zahradního pavilonu v H. vycházely ze znaleckého posudku ze dne 5. 8. 2016, č. 51/8/2016 zpracovaného pro objednatelku Ing. Jiřím Žáčkem, znalcem z oboru stavebnictvím, odvětví stavební materiál, specializace posuzování stavebních hmot a výrobků a odvětví různá, specializace posuzování konstrukce, technologické postupy, vady a poruchy staveb a betonové konstrukce.
235. Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně proti tomuto posudku vznášel jakékoliv námitky. V podaném odvolání pak vůči znaleckému posudku v čl. II odvolání pouze stručně namítl, že znalecký posudek znalce Ing. Jiřího Žáčka je neobjektivní a nesprávně vyčísluje náklady na odstranění znalcem zjištěných vad díla a že stav díla neodpovídal stavu, v jakém bylo provedeno žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

236. Představenstvo žalované se touto námitkou zabývalo na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde uvedlo: „Znalecký posudek byl zpracován Ing. Jiřím Žáčkem, znalcem v oboru stavebnictví, jeho závěry jsou jasné a přesvědčivé.“
237. Vypořádání této žalobcovy námitky je zcela jistě stručné, avšak soud je považuje za dostatečné a nečiní tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce v podaném odvolání neuvedl žádné konkrétní důvody, v čem spočívá neobjektivnost znaleckého posudku, které náklady a z jakého důvodu považuje za nesprávně vyčíslené, a v čem je rozdíl ve stavu díla provedeného žalobcem oproti stavu, který posuzoval znalec. Představenstvo žalované tak nepochybovalo, pokud na tuto obecnou formulovanou námitku pouze obecným konstatováním o správnosti znaleckého posudku, neboť nebylo jeho povinností, aby za žalobce konkrétní nedostatky, které podle jeho názoru předložený znalecký posudek má, domýšlelo a zabývalo se jimi.
238. Co se týče vyčíslení nákladů na odstranění vad, to součástí znaleckého posudku není, což potvrzuje také emailová zpráva objednatelky ze dne 9. 8. 2016 adresovaná žalobci (založená ve správním spise pod č. j. DR 2017-06/25), jejímž prostřednictvím objednatelka žalobci zasílá znalecký posudek a zároveň mu sděluje, že neobsahuje náklady na odstranění vad a ty budou vyčísleny dodatečně specializovanou společností. V tomto ohledu tak nebylo nutné, aby představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí na tuto část žalobcovy námitky reagovalo, neboť se možných nedostatků znaleckého posudku vůbec netýkala.
239. Soud se nadto se závěrem představenstva žalované, že závěry znaleckého posudku jsou jasné a přesvědčivé, ztotožňuje. Znalecký posudek, který je založen ve správním spisu (pod č. j. DR 2017-06/5), obsahuje více než 60 fotografií jednotlivých dílčích vad či nedodělků prováděného díla včetně jejich podrobného slovního popisu. Znalecký posudek byl vyhotoven dne 5. 8. 2016, tedy během tří týdnů poté, co dle odstoupení od smlouvy ze dne 16. 7. 2016 (založeného ve správním spise pod č. j. DR 2017-06/23) objednatelka od smlouvy odstoupila. Vzhledem k tomu, že od odstoupení od smlouvy do zpracování znaleckého posudku uplynula pouze takto krátká doba, nelze mít důvodné pochybnosti o tom, že znalec hodnotil stav díla ve stavu odpovídajícímu stavu, ve kterém žalobce jeho provádění ukončil.
240. Tato žalobní námitka není důvodná.
241. Žalobce dále uvedl, že přílohou vystavovaných faktur nebyly soupisy provedených prací, avšak ve smlouvě o dílo sjednán platební kalendář, který obsahoval datum splatnosti, výši splátky a rozpracovanost díla, při které je možné fakturu vystavit. To podle žalobce významně zmírňuje dopady porušení uvedeného ustanovení, což nebylo v napadeném rozhodnutí nijak zohledněno.
242. Ve smlouvě č. RA98_1115 si strany v čl. 4 odst. 5 druhém pododstavci sjednaly, že podkladem pro vystavení každé zálohové faktury bude soupis provedených prací a dodaných materiálů zhotovitelem za uplynulé období ode dne vystavení předchozí zálohové faktury. Zálohové faktury ze dne 10. 11. 2015, č. 150800035, 15. 11. 2015, č. 150800044, 27. 4. 2016, č. 160800014, 11. 4. 2016, č. 160800020, 27. 4. 2016, č. 160800024, 31. 5. 2016, č. 160800031, 9. 6. 2016, č. 160800033 a 11. 7. 2016, č. 160800034 (založené ve spise pod č. j. DR 2017-06/37) tento soupis neobsahují a z vyjádření žalobce při jednání před správním orgánem I. stupně (str. 6 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/8) nevyplývá, že by žalobce skutečnost, že k zálohovým fakturám tyto soupisy nepřikládal, zpochybňoval. Tuto skutečnost žalobce ostatně nezpochybňuje ani v podané žalobě. Je tedy zřejmé, že žalobce plnění této smluvní povinnosti nezajistil. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

243. Jak již soud uvedl ke shodné námitce uplatněné žalobcem v případě stavby rodinného domu D., je proto zcela nepodstatné, zda si smluvní strany případně sjednaly ke smlouvě č. RA98_1115 platební kalendář, který obsahoval údaje o datu splatnosti jednotlivých v něm uvedených plateb a o stavu zhotovování díla, jímž byly tyto platby podmíněny, jak tvrdí žalobce. Z ničeho totiž nevyplývá a žalobce to ostatně ani netvrdí, že by se smluvní strany zároveň dohodly, že již zhotovitel není povinen ke každé zálohové faktuře nadále soupis provedených prací a dodaných materiálů přikládat. Tato povinnost trvala i nadále a žalobce byl tedy i po sjednání platebního kalendáře povinen plnění tohoto smluvního závazku zajistit. Tato okolností proto není nijak způsobila závažnost žalobcova jednání zmírnit, jak se domnívá žalobce, a nemůže mít proto vliv na závažnost žalobcova jednání. Správní orgány nepochybily, pokud i přesto shledaly žalobce za uvedené jednání odpovědným a k tomuto závěru dospěly na základě řádně zjištěného stavu věci.
244. Tato žalobní námitka není důvodná.
245. Žalobce dále uvedl, že mu není jasné, z jakého důvodu bylo jeho jednání podřazeno právě pod § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, když nepřiložení soupisu prací nemůže být důkazem vypovídajícím o kvalitě díla a souvisejících služeb.
246. Z ustanovení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu mimo jiné vyplývá, že hlavním úkolem architekta ve vztahu ke klientovi je zajistit v souladu s požadavky a zájmy klienta, v mezích platných právních předpisů a s ohledem na dotčené veřejné zájmy, profesionální kvalitu jím vedeného díla, jakož i všech služeb jím poskytovaných.
247. V daném případě není pochyb o tom, že to byl právě žalobce, kdo vedl dílo v podobě stavby zahradního pavilonu v H. Především to žalobce ani žalovaný sporným nečiní a navíc to i jednoznačně vyplývá z čl. 16 odst. 10 smlouvy č. RA98_1115, v něm je žalobce uveden jako oprávněná osoba pro jednání ve věci plnění díla dle této smlouvy ve věcech smluvních i technických.
248. Také zde soud k této opakovaně uplatněné námitce může pouze zopakovat, že podle jeho názoru je přitom spojení „profesionální kvalita vedeného díla“ či „profesionální kvalita všech poskytovaných služeb“ uvedená v § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu skutečně vykládat v tom smyslu, že se týká všech plnění všech jednotlivých závazků architekta vůči klientovi, k jejichž splnění se architekt vůči klientovi při realizaci díla nebo při poskytování služeb zavázal, neboť každé dílo či poskytnutá služba se skládají z celé řady jednotlivých dílčích plnění a kvalita každého z těchto dílčích plnění proto ovlivňuje kvalitu celku. Teprve pokud veškerá tato plnění jsou poskytnuta v požadované kvalitě, lze hovořit o tom, že takové kvality dosáhlo i příslušné dílo či služba. Za dostatečně kvalitní, natož za plnění poskytnuté v profesionální kvalitě pak rozhodně nelze považovat plnění, které nebylo poskytnuto vůbec, ač se k jeho poskytnutí žalobce zavázal, tedy jednání v rozporu se základní zásadou, že smlouvy mají být plněny (§ 3 odst. 2 písm. d) občanského zákoníku), které je žalobcovi v daném případě vytýkáno. Správní orgány tak postupovaly správně, pokud jednání žalobce spočívající v tom, že v rozporu s uzavřenou smlouvou č. RA98_1115 nepřikládal k zálohovým fakturám soupis provedených prací a dodaných materiálů, posoudily jako jednání v rozporu s § 13 odst. 1 profesního a etického kodexu.
249. Tato žalobní námitka není důvodná.
- Porušení § 17 odst. 1 profesního a etického řádu
Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

250. Žalobce namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně uvedl, že stavební deník byl žalobci neoprávněně odcizen třetí osobou, která vydání deníku podmínila zaplacením určité finanční částky ze strany žalobce. Tato skutečnost byla žalobcem tvrzena v rámci disciplinárního řízení, avšak představenstvo žalované se s touto argumentací žádným způsobem nevypořádalo, což činí napadené rozhodnutí vadným.
251. Otázka existence stavebního deníku byla předmětem jednání před správním orgánem I. stupně konaného dne 15. 12. 2018, jak vyplývá zejména ze str. 10 a 11 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/81. Žalobce se k této otázce v průběhu jednání několikrát vyjadřoval, přičemž skutečně uváděl, že stavební deník byl žalobci zadržen jednatelem společnosti, která byla subdodavatelem hrubé stavby zahradního pavilonu v H. a jeho vydání je podmiňováno finanční kompenzací.
252. Správní orgán v napadeném rozhodnutí k této otázce na str. 8 pouze konstatoval, že v případě stavby zahradního pavilonu v H. nebyl stavebníkovi k dispozici stavební deník, že k němu nebyl stavebníkovi umožněn přístup a že úroveň předloženého stavebního deníku je nedostatečná, neboť byl veden pouze po dobu jednoho měsíce. Žalobce v podaném odvolání namítá, že se správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí tvrzením žalobce, že mu byl stavební deník odcizen nezabýval, nevznesl. Představenstvo žalované má sice v souladu s § 59 odst. 3 disciplinárního řádu povinnost v řízení odvolání přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech výroků prvostupňového rozhodnutí, i správnost řízení, které mu předcházelo, a přihlížet přitom i k vadám, které nebyl v odvolání vytýkány, z žádného ustanovení disciplinárního ani správního řádu však nevyplývá, že by bylo povinno opětovně v rozhodnutí o odvolání vypořádávat veškeré námitky uplatněné v průběhu řízení před orgánem I. stupně tedy i takové, proti jejichž vypořádání odvolatel ve svém odvolání nebrojil.
253. Představenstvo žalované na str. 8 napadeného rozhodnutí konstatovalo, že žalobce se k vytýkanému pochybení, že paní H. nebyl umožněn přístup ke stavebnímu deníku, nevyjadřuje a dále uvedlo, že „*má tento bod za prokázaný. Z emailové korespondence, která je součástí spisu, je zjevné, že paní H. opakovaně u disciplinárně obviněného urgovala nahlášení do stavebního deníku, ovšem bez jakékoli reakce (viz maily z 20.5.2016, 27.5.2016, 8.7.2016 a 11.7.2016).*“ Z uvedeného je zřejmé, že představenstvo žalované dospělo při přezkumu prvostupňového rozhodnutí k závěru, že tento skutek byl žalobci prokázán a že i v tomto ohledu je výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečně odůvodněn.
254. Pokud tedy představenstvo žalované dospělo při přezkumu prvostupňového rozhodnutí k závěru, že se s otázkami týkajícími se uvedeného pochybení žalobce vypořádal správní orgán I. stupně způsobem, který nemá vliv na odůvodněnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, tak nezatížilo své rozhodnutí vadou, jestliže se opětovně nezabývalo v napadeném rozhodnutí tvrzeními žalobce týkajícími se odcizení stavebního deníku, které se týkaly právě tohoto pochybení, neboť v postupu správního orgánu I. stupně v tomto případě neshledalo žádné nedostatky. Žalobce v podaném odvolání proti způsobu, jakým tyto námitky vypořádal správní orgán I. stupně, nebrojil a povinnost představenstva žalované vyplývající z § 59 odst. 3 disciplinárního řádu, v žádném případě nelze vykládat tak široce, aby i bez námitek uplatněných ze strany žalobce domýšlelo za žalobce všechny eventuální nedostatky, kterými mohlo být řízení před orgánem I. stupně zatíženo a i z tohoto hlediska prvostupňové rozhodnutí přezkoumávalo.
255. Tato žalobní námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

256. Žalobce dále namítal, že skutečnost, že předložení stavebního deníku bylo žalobci znemožněno okolnostmi, nemajícími původ v jeho sféře, nemůže být navíc přičítána k tíži žalobce a správní orgány měly k této skutečnosti při výměře disciplinárního opatření přihlídnout, což se nestalo.
257. Soud se tímto závěrem žalobce neztotožňuje. Povinnost vést stavební deník vyplývala žalobci i v tomto případě z § 157 stavebního zákona. Strany si také v čl. 12 odst. 2 smlouvy č. RA98_1115 sjednaly, že stavební deník vedený podle § 157 stavebního zákona bude objednatelce k dispozici, a že jí bude umožněno každodenně provádět do něj zápisy. Tedy i za situace, kdy žalobce nemohl z důvodu, že mu byl stavební deník odcizen třetí osobou, pokračovat ve vedení původního stavebního deníku ani jej z tohoto důvodu předkládat objednatelce, mu nic nebránilo v tom, aby založil a vedl stavební deník nový a takto zajistil plnění své zákonné i smluvní povinnosti. To však žalobce, jak vyplývá z jeho vyjádření na jednání před správním orgánem I. stupně, neučinil (str. 10 a 11 protokolu č. j. DR 2017-01,-03,-06/81).
258. Soud tedy souhlasí se závěrem správních orgánů, že žalobce v případě stavby zahradního pavilonu v H. nesplnil povinnost zajistit řádné vedení stavebního deníku a zajistit, aby byl k dispozici objednatelce stavby. Toto pochybení žalobce přitom nesnižuje ani to, že mu byl stavební deník odcizen třetí osobou, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby založil a vedl nový stavební deník. Správní orgány proto nepochybily, pokud i přesto shledaly žalobce za uvedené jednání odpovědným a k tomuto závěru dospěly na základě řádně zjištěného stavu věci.
259. Tato žalobní námitka není důvodná
260. Žalobce dále namítal, že všechny prováděné práce byly realizovány vždy na přání samotných objednatelů. K objednání docházelo při pravidelných kontrolních dnech, kdy byla připravena cenová nabídka a ta pak byla objednateli ústně odsouhlasena. Písemné dodatky ke smlouvě o dílo byly sice uzavírány později, avšak to není v rozporu s povinnostmi žalobce vyplývajících mu z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu. Toto ustanovení totiž nevyžaduje, aby byly smluvní podmínky sjednávány v písemné formě. Z tohoto důvodu proto napadené rozhodnutí podle žalobce trpí vadou.
261. Jelikož i v tomto případě jedná o již jednou uplatněnou námitku, soud může znovu jen zopakovat, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí (str. 8) i představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí (str. 9), žalobce shodně shledaly odpovědným za to, prováděl práce bez sjednaného dodatku smlouvy či alespoň písemného odsouhlasení. Žalobci tedy nebylo správními orgány vytýkáno, že písemné dodatky v případě víceprací uzavíral opožděně, ale že práce prováděl bez tohoto, aniž by byly objednatelem písemně odsouhlaseny.
262. Dle čl. 4 odst. 1 smlouvy č. RA98_1115 cena zahrnovala veškeré náklady spojené s řádným provedením díla. V čl. 4 odst. 2 této smlouvy si strany sjednaly, že sjednaná cena díla obsahuje veškeré náklady na pořízení všech potřebných stavebních materiálů a veškerých nákladů na provedení díla a zhotovitel může požadovat zvýšení ceny, objeví-li se potřeba činností nezahrnutých do položkového rozpočtu pokud nebyly předvídatelné v době uzavření smlouvy, zhotovitel je povinen oznámit nutnost překročení ceny díla dle položkového rozpočtu a současně i přesnou výši požadovaného zvýšení ceny bez zbytečného odkladu poté, co kdy se při provádění díla ukázala nevyhnutelnost plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V čl. 16 odst. 6 smlouvy č. RA98_1115 si pak strany sjednaly, že dodatky k této smlouvě nebo její změny jsou platné, pokud budou učiněny písemně a podepsány oprávněnými zástupci obou smluvních stran.

263. Z uvedených ustanovení smlouvy č. RA98_1115 jednoznačně vyplývá, že rozsah i cena díla mohly být měněny pouze na základě písemně uzavřených dodatků. Mezi žalobcem a žalovanou je nesporné, že zhotovitel v průběhu stavby zahradního pavilonu v H. vícepráce, tedy práce nad rámec toho, co bylo ve smlouvě č. RA98_1115 sjednáno, prováděl. Tím docházelo ke změně rozsahu i ceny díla, což ostatně žalobce také sporným nečiní. Tyto změny přitom měly být dle smluvních ujednání nejen písemně odsouhlaseny, ale mělo tak být učiněno dokonce formou smluvních dodatků.
264. Žalobce má tedy pravdu v tom, že z § 17 odst. 1 profesního a etického řádu nevyplývá žalobci povinnost uzavírat smlouvy v písemné podobě. Z tohoto ustanovení však vyplývá žalobci povinnost předcházet vzniku rozporů s klientem, a to zejména včasným, správným a úplným sjednáním smluvních podmínek. Pokud žalobce v rozporu s uzavřenou smlouvou č. RA98_1115 prováděl vícepráce bez písemného odsouhlasení, jak ostatně sám potvrdil, zcela určitě se nejedná o správné a úplné sjednání smluvních podmínek, neboť nejen, že takový postup nebyl mezi stranami ujednán, ale smlouva č. RA98_1115 jej přímo vylučovala.
265. Správní orgány tedy nepochybily, pokud shledaly žalobce za uvedené jednání odpovědným a napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu zatíženo vadou.
266. Tato žalobní námitka není důvodná.

Porušení § 21 profesního a etického řádu

267. Žalobce namítal, že podle jeho názoru nebyla nepřiměřenost sjednané ceny v řízení prokázána.
268. Z napadeného rozhodnutí (str. 11) vyplývá, že představenstvo žalované se při posuzování otázky, zda bylo žalobci toto jednání prokázáno, odkázalo na tu část napadeného rozhodnutí, kde odůvodňoval svůj závěr, že se žalobce dopustil porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že se v případě zahradního pavilonu v H. zavázal smlouvou o dílo k provedení realizace stavby za cenu, o níž věděl, nebo měl a musel jako profesionál vědět, že za předpokladu standardně kvalitního provedení prací a dodržení harmonogramu není reálná a bude muset být navýšena.
269. Jak již soud uvedl výše z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 7) i napadeného rozhodnutí (str. 7 a 8) vyplývá, že správní orgány svůj závěr založily výhradně na obsahu dopisu právního zástupce žalobce ze dne 9. 9. 2016 adresovaného právní zástupkyni objednatelky. Tento závěr podle názoru soudu pouze na základě tohoto dopisu učinit nelze, a to z důvodů, které soud podrobně vyložil v bodech 224 až 232 tohoto rozsudku, na které proto odkazuje.
270. Soud tedy konstatuje, že jelikož z napadeného rozhodnutí vyplývá, že je závěr představenstva žalované, že žalobce se v případě zahradního pavilonu v H. dopustil porušení § 21

profesního a etického řádu tím, že sliboval nepřiměřeně nízké ceny, založen stejně jako závěr představenstva žalované, že žalobce se v případě zahradního pavilonu v H. dopustil porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu tím, že věděl nebo měl vědět, že cena sjednaná ve smlouvě č. RA98_1115 nebyla reálná a bude muset být navýšena, založen Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pouze na obsahu dopisu právního zástupce žalobce ze dne 9. 9. 2016, není v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu a § 3 správního řádu založen na skutečně zjištěném stavu věci.

271. Žalobce dále namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou část stavovského slibu měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, a proto je z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
272. Jak již bylo uvedeno, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 9), které tvoří z hlediska soudního přezkumu s napadeným rozhodnutím jeden celek, vyplývá, že správní orgán prvního stupně dospěl v případě zahradního pavilonu v H. k závěru, že žalobce se dopustil porušení § 21 profesního a etického kodexu a tedy nedodržení slibu složeného podle 7 odst. 9 písm. a) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů, jehož znění v této části prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně ocitoval, tím, že sliboval provedení zakázky v nepřiměřeně krátké lhůtě a za nepřiměřeně nízkou cenu, čímž uvedl svého klienta v omyl, prováděl bez odsouhlasení klientů více práce a že prováděl stavební práce nekvalitně.
273. Soud může žalobci i v případě této námitky přesvědčit v tom, že správní orgány ve svých rozhodnutích explicitně neuvedly, kterou část slibu žalobce vytýkaným jednáním porušil. Vzhledem k tomu, že k tomu, že žalobci bylo v této souvislosti vytýkáno, že složený slib porušil tím, že uvedl svého klienta v omyl, je zcela nepochybné, že takovým jednáním žalobce porušil povinnost ctít zájmy klientů a povinnost usilovat o vytváření kvalitních architektonických děl, k jejichž dodržování se mimo jiné právě složením slibu zavázal, neboť uvádění klientů v omyl provádění víceprací bez jejich souhlasu rozhodně nelze považovat za jednání v jejich zájmu a nekvalitní provádění stavebních prací pak nelze považovat za usilování o vytváření kvalitních architektonických děl. Z porovnání znění slibu s příslušnou částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je tak podle názoru soudu velice lehce zjištělné, jakou jeho konkrétní část žalobce svým jednáním podle názoru správních orgánů porušil. Znění slibu je přitom žalobci jako autorizovanému architektovi zcela určitě známo, neboť jej sám musel složit a správní orgán I. stupně jej v příslušné části prvostupňového rozhodnutí navíc ocitoval, stejně tak jako je žalobci známo, jaké jednání mu správní orgány ve vztahu k porušení složeného slibu vytýkaly.
274. Soud je tedy tohoto názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze bez obtíží zjistit, jakou konkrétní část složeného slibu žalobce podle názoru správních orgánů porušil a napadené rozhodnutí tak není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
275. Tato žalobní námitka není důvodná.

IX. e. Další námitky

276. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí zejména absentují konkrétní důvody, na základě kterých představenstvo žalované uložilo žalobci nejprísnější disciplinární opatření v podobě odejmutí autorizace. V tomto směru podle žalobce totiž nemůže obstát pouhý odkaz na čl. VII prvostupňového rozhodnutí uvedený v napadeném rozhodnutí.
277. Soud se tímto názorem žalobce neztotožňuje. Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací správní orgán v rozhodnutí o odvolání argumentaci správního orgánu prvního stupně převzal, doplnil, či na ní odkázal a takový postup nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost druhostupňového rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 - 25). Pokud se tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

představenstvo žalované ztotožnilo s argumentací správního orgánu I. stupně, kterou právě v čl. VII prvostupňového rozhodnutí odůvodňovalo, proč žalobci uložilo právě disciplinární opatření v podobě odejmutí autorizace a na tuto argumentaci pouze odkázalo, žádnou vadou tím napadené rozhodnutí nezatížilo.

278. Tato žalobní námitka není důvodná.

279. Žalobce dále namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se představenstvo žalované vypořádalo s četnými návrhy a námitkami žalobce, obsaženými jak v žalobcově odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v protokolech z jednání před správním orgánem I. stupně. Takový postup představenstva žalované považuje žalobce za nezákonný a zasahující do jeho práva na spravedlivý proces.

280. Žalobce v této své námitce nespecifikoval, jaké návrhy a námitky, které žalobce uvedl v podaném odvolání či v protokolech z jednání před správním orgánem I. stupně, nebyly vypořádány, a jak tím byloasaženo do žalobcova práva na spravedlivý proces, či jaké zákonné ustanovení mělo být tímto postupem představenstva žalované porušeno.

281. Soud proto může jen v obecné rovině konstatovat, že způsob jakým se představenstvo žalované s jednotlivými námitkami uplatněnými v odvolání v napadeném rozhodnutí vypořádalo je podle jeho názoru zřejmý a takový nedostatek v jeho odůvodnění, který soudu bránil v přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, k němuž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, soud neshledal. Co se týče námitek a návrhů, které žalobce uplatnil v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, jak již soud uvedl výše, představenstvo žalované má sice v souladu s § 59 odst. 3 disciplinárního řádu povinnost v řízení odvolání přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech výroků prvostupňového rozhodnutí, i správnost řízení, které mu předcházelo, a přihlížet přitom i k vadám, které nebyl v odvolání vytýkány, z žádného ustanovení disciplinárního ani správního řádu však nevyplývá, že by bylo povinno opětovně v napadeném rozhodnutí vypořádávat veškeré žalobcovy námitky uplatněné v průběhu řízení před orgánem I. stupně, tedy i takové, proti jejichž vypořádání žalobce ve svém odvolání nebrojil, pokud při přezkumu prvostupňového rozhodnutí dospělo k závěru, že správní orgán I. stupně vypořádal veškeré námitky a návrhy žalobce způsobem, který nemá vliv na odůvodněnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

282. Tato žalobní námitka není důvodná.

283. Žalobce dále namítal, že představenstvo žalované v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu nepřistupovalo se stejnou pečlivostí k žalobcem tvrzeným skutečnostem a bezdůvodně favorizovalo tvrzení a důkazy předložené jednotlivými stěžovateli. Žalobce v řízení opakovaně uváděl námitky směřující proti znaleckým posudkům, předloženým paní H. a manželi B. Představenstvo žalované se však s uvedenými námitkami žalobce ohledně odlišného stavu díla v době zpracování znaleckého posudku, předloženého manželi B., a tendencí vypracování znaleckého posudku, vycházejícího pouze z tvrzení paní H., nikterak nevypořádalo a pouze konstatovalo, že v takovém případě si žalobce mohl nechat vypracovat vlastní znalecký posudek. Takový postup je podle žalobce v rozporu s uvedeným ustanovením disciplinárního řádu a obecně platným principem rovného zacházení.

284. K obecnému tvrzení žalobce, že představenstvo žalované v rozporu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu nepřistupovalo se stejnou pečlivostí k žalobcem tvrzeným skutečnostem a bezdůvodně favorizovalo tvrzení a důkazy předložené jednotlivými

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stěžovateli soud opět může pouze v obecné rovině konstatovat, že orgány žalované mají v disciplinárním řízení dle uvedeného ustanovení správního řádu povinnost objasňovat okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch disciplinárně obviněné osoby. Pokud takto nepostupují, mohou svá rozhodnutí zatížit vadou nezákonnosti. Soud je však nezákonnost žalobu napadeného rozhodnutí oprávněn přezkoumávat pouze v mezích uplatněných žalobních bodů a nemůže nad jejich rámec dohledávat další důvody, pro něž by bylo možno napadené rozhodnutí shledat nezákonným. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, v mezích uplatněných žalobních bodů soud také napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, rovněž z hlediska jeho souladu s § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu přezkoumal. Proto, co se týče způsobu, jakým se představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí vypořádalo s námitkami žalobce směřujícími vůči znaleckým posudkům, soud odkazuje na příslušné části tohoto rozsudku, kde se těmito otázkami v rozsahu uplatněných žalobních námitek zabývá.

285. Žalobce dále namítal, v řízení nebyla při ukládání disciplinárního opatření zohledněna veškerá kritéria, která jsou stanovena v § 47 odst. 1 disciplinárního řádu, neboť nebylo přihlédnuto k jeho osobě, poměrům a míře jeho zavinění.
286. Správní orgán I. stupně se v napadeném rozhodnutí odůvodněním zvoleného disciplinárního opatření zabýval str. 10 prvostupňového rozhodnutí. Představenstvo žalované se v napadeném rozhodnutí odůvodněním uloženého disciplinárního opatření stručně zabývalo na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedlo: *„Dále se představenstvo zabývalo otázkou, zda disciplinární opatření zvolené Stavovským soudem není příliš přísné. Vzalo přitom v úvahu zejména to, že se jednalo o opakované porušení předmětných ustanovení PEŘ, kterým disciplinárně obviněný stěžovatele poškodil. Představenstvo považuje za zcela přiléhavou argumentaci Stavovského soudu obsaženou v článku VII., odstavec druhý a třetí odůvodnění rozsudku. S volbou nejprísnejšího disciplinárního opatření se proto ztotožňuje.“* Představenstvo žalované se tedy s volbou disciplinárního opatření, pro které bylo žalobci uloženo, ztotožnilo a ztotožnilo se i s důvody, které k jeho uložení správní orgán I. stupně vedly.
287. I když je rovněž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v příslušné části poměrně stručné, soud je tohoto názoru, žalobcem namítanými nedostatky netrpí. Správní orgán I. stupně žalobcovu jednání hodnotil jako nemravné, cynické a neprofesionální, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně osobou žalobce při ukládání disciplinárního opatření zabýval a že správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že byl osobu jednající velmi nevhodným až zavrženíhodným způsobem. Co se týče míry zavinění žalobce, správní orgán I. stupně v této části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí opakovaně uvedl, že žalobce jako profesionál v oboru si minimálně mohl a měl být vědom nepřiměřené výše sjednávaných cen, jakož i rizikovosti sjednávaných termínů, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se žalobce vytýkaného jednání dopouštěl z nedbalosti. K tomu soud poznamenává, že žalovaná ve svém vyjádření sice uvedla, že správní orgány měly v žalobcově případě za prokázané, že jednal úmyslně, podle názoru soudu to však z odůvodnění jejich rozhodnutí nevyplývá. V prvostupňovém rozhodnutí je opakovaně uvedena formulace, že si žalobce *„měl a mohl být“* vědom toho, že sjednává nepřiměřeně nízké ceny a nereálné termíny a naopak v něm není ani jednou uvedeno, že má správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce jednal úmyslně. Co se týče poměrů žalobce, je pravdou, že správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí explicitně poměry žalobce nezabývaly. Z jejich odůvodnění je však podle názoru soudu zřejmé, že dospěly k závěru, že ani poměry žalobce nejsou důvodem pro to, aby žalobci bylo uloženo mírnější Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

disciplinární opatření, neboť dospěly k závěru, že závažnost a nebezpečnost jednání žalobce je tak značná, že mu jiné disciplinární opatření, než odejmutí autorizace uložit nelze.

288. Tato žalobní námitka není důvodná.
289. Závěrem soud uvádí, že se nezabýval námitkou, že je uložené opatření příliš přísné. Z odůvodnění prvostupňového stupňového rozhodnutí (str. 10) totiž vyplývá, že správní orgány jako nejzávažnější hodnotily jednání žalobce spočívající ve sjednávání nepřiměřeně nízkých cen jím prováděných staveb, a to tak bylo hlavním důvodem, proč vyhodnotily veškeré žalobcovo jednání, které mu kladly za vinu za tak závažné, že dospěly k závěru, že je namíste uložit žalobci nejprísnejší disciplinární opatření v podobě odejmutí autorizace. S tímto závěrem správních orgánů se soud samozřejmě ztotožňuje, protože takové jednání je způsobilé vážně poškozovat jak klienty autorizovaných architektů, tak dobré jméno žalované i jejich členů, kteří vykonávají svou profesi řádným způsobem.
290. Soud však dospěl k závěru, že v případě stavby rodinného domu v B. a v případě stavby zahradního pavilonu v H. nebyl ze strany správních orgánů řádně zjištěn stav věci a že tedy v těchto případech nebylo mimo jiné prokázáno, že se žalobce jednání spočívajícího ve sjednávání nepřiměřeně nízkých cen jím prováděných staveb skutečně dopustil. Za tohoto věci by
- proto bylo předčasné, aby se soud zabýval přiměřeností uloženého disciplinárního opatření, neboť jeho volba bude záviset zcela nepochybně na tom, které z uvedených skutků budou žalovanému v disciplinárním řízení skutečně prokázány, protože to byla právě jejich závažnost, která hrála při ukládání zvoleného disciplinárního opatření velmi významnou roli.
291. Ze stejného důvodu se soud nezabýval tím, zda se skutečně rozhodnutí správního orgánu I. stupně sp. zn. DR 2015-09 a sp. zn. DR 2015-15 týkají skutkově obdobných případů, jak tvrdí žalobce, přičemž v nich bylo disciplinárně obviněným osobám uloženo mírnější disciplinární opatření v podobě pozastavení autorizace na dobu jednoho roku, což je podle názoru žalobce možným důkazem, že správní orgány nepostupují ve skutkově obdobných věcech obdobně a dopustily se tak vůči žalobci nepřipustné libovůle.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

292. Soud shledal důvodné některé žalobcovy námitky, jejichž prostřednictvím žalobce namítal, že v disciplinárním řízení nebylo prokázáno, že se nedopustil některých skutků, za něž byl napadeným rozhodnutím shledán odpovědným.
293. Soud těmito žalobcovým námitkám přisvědčil v případě dvou skutků, jichž se měl žalobce dopustit při realizaci stavby rodinného domu v B. Žalobci nebylo prokázáno vytýkané porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že neprováděl ve stanovené četnosti kontrolní dny na stavbě. Dosud shromážděné důkazy nevyvracejí tvrzení žalobce, že se zástupci objednatele a zhotovitele scházeli na stavbě téměř každý den a že tedy kontrolní dny na stavbě probíhaly dokonce častěji, než bylo mezi stranami sjednáno v uzavřené smlouvě o dílo. Žalobci rovněž nebylo prokázáno vytýkané porušení § 21 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že uvedl svého klienta v omyl, protože sliboval provedení zakázky za nepřiměřeně nízkou cenu. Správní spis totiž neobsahuje žádné podklady (např. oponentní rozpočet stavby domu zpracovaný žalovanou či profesionálním rozpočtářem staveb, odborné vyjádření jiného autorizovaného architekta k reálnosti ceny, znalecký posudek apod.), z nich by bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

možno dovodit, že cena sjednaná v uzavřené smlouvě o dílo byla cenou nepřiměřeně nízkou, za níž nebylo skutečně možné stavbu rodinného domu v B. realizovat. Tvrzení žalobce, že cenu díla sjednal ve výši, která byla přiměřená a nebránila jeho provedení, tak dosud shromážděné podklady nevyvracejí.

294. Dále soud těmito žalobcovým námitkám přisvědčil v případě dvou skutků, jichž se měl žalobce dopustit při realizaci stavby zahradního pavilonu v H. Žalobci nebylo prokázáno vytýkané porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že se zavázal smlouvou o dílo k provedení realizace stavby za cenu, o níž věděl, nebo měl a musel jako profesionál vědět, že za předpokladu standardně kvalitního provedení prací a dodržení harmonogramu není reálná a bude muset být navýšena. Žalobci rovněž nebylo prokázáno porušení § 21 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že uvedl svou klientu v omyl, protože sliboval provedení zakázky za nepřiměřeně nízkou cenu. Správní orgány učinily závěr o tom, že se žalobce dopustil porušení těchto ustanovení profesního a etického řádu pouze na základě dopisu právního zástupce žalobce adresovaného objednatelce díla. Prostřednictvím tohoto dopisu právní zástupce žalobce však jen uplatňoval nárok žalobce na zaplacení určité částky v rámci vypořádání vzájemných závazků poté, co došlo k zániku uzavřené smlouvy o dílo odstoupením ze strany objednatelky. Z obsahu tohoto dopisu tak nevyplývá, že žalobce již v době uzavírání smlouvy o dílo věděl či měl vědět, že cena díla sjednaná ve smlouvě o dílo je nepřiměřeně nízká a nereálná a bude nutno ji v průběhu realizace díla navyšovat. Jiné podklady, z nichž by bylo možno takový závěr učinit, a které by vyvracely tvrzení žalobce, že sjednaná cena nepřiměřeně nízká nebyla a jednalo se o cenu reálnou, správní spis neobsahuje.
295. Závěr, že se žalovaný dopustil uvedených skutků, k němuž dospělo představenstvo žalované v napadeném rozhodnutí, z důkazů, které byly v disciplinárním řízení dosud shromážděny a z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely, bez důvodných pochybností učinit nelze. V disciplinárním řízení vedeném se žalobcem tak nebyl v rozporu § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu a § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), neboť správní orgány své závěry nepodložily dostatečnými důkazy a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
296. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy příprava a převzetí právního zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100\text{ Kč} = 9\,300\text{ Kč}$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300\text{ Kč} = 900\text{ Kč}$). Odměna advokáta tak činí 10 200 a podle § 57 odst. 2 s. ř. k ní patří DPH ve výši 21 %, za jeden úkon právní služby (účast na jednání), který učinil současný právní zástupce žalobce, jenž je plátcem DPH, celkem tedy 11 628 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 14 628 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za vyjádření ze dne 17. 5. 2019, neboť obsahem Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tohoto vyjádření bylo pouze doplnění žaloby o označení konkrétních důkazů, jimiž žalobce hodlal prokazovat důvodnost svých námitek proti napadenému rozhodnutí uplatněných v žalobě. Jelikož se jednalo o důkazy, které měl žalobce nepochybně k dispozici již v době podání žaloby, žalobci nic nebránilo v tom, aby tyto důkazy označil již v podané žalobě a nejednalo se tak o důvodně vynaložené náklady řízení ze strany žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. července 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.